Omraam Mikhaël Aïvanhov

O FILOSOFIE A UNIVERSALULUI

Cititorul va înţelege mai bine unele aspecte ale textelor Maestrului Omraam Michael Aïvanhov prezentate în acest volum dacă va avea grijă să nu piardă din vedere că este vorba de o învăţătură predată exclusiv oral.

Articol I. Cap. 1 – Unele precizări asupra termenului de sectă

De mii de ani oamenii s-au obişnuit să se mulţumească să ţină seama doar de forma şi aparenta lucrurilor, neglijând conţinutul şi sensul lor. În aceeaşi manieră au procedat cu Cărţile Sacre, care şi ele au o formă, un conţinut şi un sens. Forma, povestirea este pentru oamenii obişnuiţi; conţinutul moral, simbolic, este pentru discipolii care încearcă să-l aprofundeze şi să-l trăiască; cât despre sensul spiritual, el este dat Iniţiaţilor care ştiu să-l interpreteze.

Toţi marii Iniţiaţi au fost făuritori, constructori de noi forme. Ei ştiau deci, ca forma este necesară, dar au inclus în ea o întreagă ştiinţa pe care majoritatea oamenilor nu o descifrează pentru că se limitează numai la ceea ce pot vedea, atinge, auzi. Sigur că formele pot să-i ajute, să-i stimuleze, dar nu în măsura în care ar putea să o facă dacă ei ar putea să înţeleagă, să simtă şi să realizeze adevărurile conţinute în ea. Dacă în toate religiile se regăseşte o învăţătură exoterica şi una esoterica, este pentru că era imposibil ca elita, care avea nevoie să aprofundeze misterele creaţiei, să se mulţumească cu câteva firimituri satisfăcătoare pentru mulţime. Astfel se explica de ce în interiorul creştinismului, pe lângă Biserica Sfântului Petru, care grupa în ea majoritatea credincioşilor, s-a dezvoltat în secret Biserica Sfântului Ioan, păzitoare adevăratei spiritualităţi, adevăratei filosofii a lui Hristos.

Această problemă a spiritului şi a formelor are o întindere extrem de largă. Când se analizează oamenii, se observa că majoritatea sunt atât de fascinaţi de formă ca sfârşesc prin a se identifică cu ea. Şi astfel ajung să se

identifice de asemenea cu corpul lor fizic. Tot ceea ce fac o fac pentru corpul lor fizic; de spirit, din moment ce nu-l văd, nu se mai ocupă deloc. Ei nu ştiu că în felul acesta îşi slăbesc forţele, se abrutizează, pentru că nu corpului fizic îi este data adevărată forţă şi nici adevărata lumina. Identificându-se cu corpul fizic (forma), ei nu-şi dezvolta spiritul care este etern, nemuritor, atotcunoscător, scânteie ţâşnita din Dumnezeu însuşi.

Aceasta filosofie materialista, atât de răspândită, îi limitează pe oameni. Din momentul în care nu mai sunt luminaţi, ghidaţi, inspiraţi de către spirit, ei se îngustează, devin limitaţi, sectari şi apoi judeca totul în viaţa din punctul lor de vedere limitat. Ei se cred posesorii celui mai bun punct de vedere… ei nu, este un punct de vedere parţial, sectar. Aceşti oamenii sectari pot fi găsiţi peste tot, în orice domeniu, economic, politic, ştiinţific, religios, filosofic, artistic… şi pot să vă arăt asta.

Se foloseşte în mod curent în viaţa noţiunea de sector. În geometrie numim sector o porţiune de cerc. Într-un oraş, într-o ţară vorbim de sector pentru a indica o zonă limitată. Şi în corpul uman, care formează o unitate perfectă, putem spune că un organ este de asemenea un sector. Şi o sectă, acum, o sectă ce este? E foarte simplu: când o religie a reuşit să fie recunoscută în mod oficial, ea declara că orice grup care nu accepta dogmele, credinţele şi practicile sale, reprezintă o sectă. Deci cea care se pronunţă în acest sens este Biserica oficială. Câţi oameni, în decursul istoriei nu au fost închişi, persecutaţi, arşi pe rug sub pretext că se îndepărtaseră de doctrinele unei biserici! Şi apoi, mai târziu, istoria la rândul ei, a fost cea care s-a pronunţat asupra judecaţilor făcute de această Biserică…

În realitate nu oamenii sunt cei care se cade să judece ce este şi ce nu este sectar, ci natura. Iată ceea ce voi nu ştiţi şi va fi o noutate pentru voi. Imaginaţi-vă un membru al unei Biserici care a lucrat pentru propagarea credinţei, evident nimeni nu-l poate acuză că aparţine unei secte. Dar iată că exista în privinţa lui o alta opinie, o alta

categorisire undeva în natura şi el este condamnat ca sectar! Da, natura îl considera sectar şi îl trimite la pat, la spital sau la cimitir; el nu gândea, nu acţiona conform unor anumite legi ale naturii vii şi inteligente; le ignoră sau le neglija, nu trăia în armonie cu Totul şi a fost clasificat ca sectar în pofida opiniei tuturor celorlalţi credincioşi. În timp ce pe un altul, care este considerat sectar de către aceiaşi credincioşi, natura, din contră, arata că îl aprobă, oferindu-i pace, sănătate, plenitudine. De ce să-i iei drept judecători pe unii care n-au niciun fel de discernământ? Inteligenta Cosmica şi numai ea poate şti dacă suntem sau nu sectari.

Dacă aruncăm o privire asupra oamenilor, ce constatăm? Fiecare îşi alege activităţile în funcţie de temperamentul său, de gusturile sale, sau în funcţie de condiţii şi circumstanţe fără să se gândească să se dezvolte în toate planurile. Dar omul, care a fost creat cu un intelect, cu o inimă şi o voinţă, trebuie să lucreze în toate aceste domenii pentru a se manifestă ca o fiinţă cu adevărat echilibrată. Experienţa arata că se întâmplă foarte rar să întâlneşti fiinţe egal dezvoltate în aceste trei domenii ale gândirii, sentimentului şi acţiunii: unii sunt intelectuali fără inimă şi fără voinţă, alţii sunt voluntari fără creier şi aşa mai departe… Da, peste tot nu vedem decât infirmi, oameni bine dotaţi într-un domeniu şi mai mult sau mai puţin handicapaţi în toate celelalte.

Şi totuşi, dacă punem întrebarea Inteligentei Cosmice, ea ne va spune că scopul său a fost de a crea omul după imaginea Creatorului, capabil să înţeleagă Perfecţiunea, să iubească această Perfecţiune şi să o realizeze pe Pământ. De ce a spus Iisus: „Fiţi perfecţi aşa cum Tatăl vostru Ceresc este perfect?” Pentru că ştia El ce ştia! Omul a fost creat pentru a deveni atotştiutor, tot numai dragoste şi atotputernic ca Tatăl sau Ceresc şi de aceea toţi care n-au făcut altceva decât să se dezvolte în domeniile în care aveau o oarecare uşurinţă: matematica, poezie, muzica, natație… (ei da, dacă îi veţi observă, veţi constata că majoritatea nu fac altceva decât să se dezvolte

în aceste domenii atât de limitate) sunt nişte sectari şi ceea ce este foarte grav, e ca ei n-o ştiu.

Omul trebuie deci să se dezvolte în toate cele trei planuri: ale intelectului, ale inimii şi ale voinţei. El trebuie să înţeleagă, să iubească, să realizeze... Ce să realizeze? Împărăţia lui Dumnezeu şi Dreptatea să pe Pământ. Numai cu această condiţie va fi „salvat" şi nu în modul în care şi-l închipuie majoritatea creştinilor. Să ai credinţă şi să faci unele opere caritabile este suficient să mergi în Cer şi să fii aşezat la dreapta Domnului? Bietul Dumnezeu, înconjurat de persoane vulgare, ignoranţi, mâncai, beţivi, fumători, dezmăţaţi! Cum au trăit, asta n-are nicio importanţă, ei aveau credinţa şi ei înşişi se considera drepţi. Vor merge direct în Paradis. Dar iată ce li se va întâmpla:

Era în Bulgaria un popa care nu înceta să-şi certe nevasta. O făcea proastă şi păcătoasă în timp ce se dădea pe el ca model de perfecţiune. Într-o zi, simţind că va pleca pe lumea cealaltă şi şi-a luat rămas bun de la soţia sa: „La revedere, nevasta. Îţi dau întâlnire în Paradis". După câtva timp a murit şi ea. Ajungând în Paradis, ea a început să-şi caute bărbatul iubit. Caută, caută... imposibil de găsit! Atunci ea se adresează sfântului Petru care începe să-şi răsfoiască marele catastif: „Nu-l găsesc", spune el, „Precis că este... la subsol!" şi-i da un bilet de liberă trecere pentru a coborî în Iad. Ea caută puţin şi deodată, ce vede! Bărbatul ei într-un cazan cu apă clocotită! Numai capul îi ieşea afară. Ea exclamă: „O, bietul meu bărbat, în ce situaţie îngrozitoare te găseşti!" – „Nu mă plânge", spuse el, „sunt încă bine: stau pe capul mitropolitului!"

Şi iată că li se întâmpla multora care se considera teribil de drepţi: fac un mic sejur în Iad, înainte de a reveni pe Pământ pentru a învăţa să se dezvolte până la perfecţiune. Din punct de vedere al Ştiinţei Iniţiatice Universale, atâta timp cât nu sunt încă perfecţi, majoritatea oamenilor sunt sectari.

Să discutăm acum despre tendinţa, atât de răspândită în lume, de a lucra pentru un grup, fie că este

vorba de un sindicat, de un partid politic, o naţiune… Această atitudine, care trece drept generoasă, este în realitate prea egocentrică, prea personală. Din moment ce activitatea voastră nu urmăreşte fericirea şi pacea întregii omeniri, ea este limitată, deci sectara. Dacă şi ştiinţa ne demonstrează că facem parte din viaţa cosmică, din moment ce ne datoram existenta nu numai pământului, apei, soarelui, dar chiar şi stelelor, de ce trebuie totdeauna să rămânem pe loc, ghemuiţi în noi înşine?

Şi de altfel, aţi fost voi în stare să descifraţi secretele acestui pământ, acestei ape, acestui aer şi acestui foc gratie cărora existenţa noastră este posibilă? O să spuneţi: „Care secrete? Ce-i atâta de înţeles în asta?” Multe şi printre altele, următoarele: priviţi planeta noastră, pământul ocupa o suprafaţă limitată, marile au o suprafaţă mai vastă, aerul o suprafaţă încă şi mai mare, iar focul, lumina, merg până la infinit. Aceasta înseamnă că şi noi trebuie să mergem până la infinit.

Şi mai gândiţi-vă şi la următorul aspect: cât timp puteţi trăi fără aceste elemente? Puteţi să staţi nemâncaţi cincizeci până la şaizeci de zile, fără să beţi nimic, circa zece zile, fără să respiraţi, doar câteva minute, dar în momentul în care inima se răceşte, muriţi. Acestea arată că elementul solid este mai puţin important decât elementul lichid, elementul lichid mai puţin important decât elementul gazos şi elementul gazos mai puţin important decât elementul eteric: căldura, lumina.

Vedeţi deci, că elementul de care are omul cea mai mare nevoie este cel eteric, care umple spaţiul. Şi atunci, în loc să se agaţe tot timpul de lucrurile meschine ale vieţii, fiind mereu supraîncărcaţi, striviţi, de ce oamenii nu cauta imensitatea, universalitatea, libertatea? Pentru că au o mentalitate sectară, iată răspunsul. Dacă ne uitam la clerici, la politicieni, economişti… toţi nu sunt decât sectari, dar cum ei sunt ultimii care să-şi dea seama, iată-i ferm hotărâţi să lupte contra sectelor.

Se poate să existe şi secte dăunătoare, sigur se poate, dar nu ştiu care sunt acelea pentru ca eu nu mă

ocup de ele, activitatea mea este de altă natură şi este normal să li se limiteze posibilităţile de a face rău. Dar cei care vor trebui să se pronunţe trebuie să fie persoane cinstite şi fără idei preconcepute, capabile să vadă cine acţionează pentru a provoca anarhia şi dezordinea şi cine acţionează în favoarea păcii, justiţiei şi fericirii umane, adică pentru Împărăţia lui Dumnezeu şi Epoca de Aur.

Şi acum voi adăuga câteva cuvinte care vor fi un fel de rezumat, o sinteza a întregii filosofii iniţiatice. Trăieşte în Bulgaria o femeie care este una din cele mai mari clarvăzătoare din lume: se numeşte Vanga. Ea a dat de atâtea ori dovada darurilor sale încât guvernul însuşi apelează la ea şi a pus să se construiască alături de casa ei un hotel pentru a primi vizitatori din lumea întreagă. Cea ce este cu totul deosebit pentru Vanga este faptul că ea este oarbă; cei care vor să o consulte trebuie să-i înmâneze o bucăţică de zahăr cubic pe care l-au atins şi cu ajutorul acestei bucăţele de zahăr doar, ea poate să spună oamenilor tot despre trecut, prezent şi viitor cu o precizie uluitoare.

Cum se poate explica aceasta? Foarte simplu. Fiecare fiinţă emana mici particule impalpabile, invizibile, pe care ştiinţa nu le-a studiat încă şi aceste particule care zboară în atmosfera se depun pe obiecte şi le impregnează. În felul acesta noi lăsam obiectelor şi persoanelor pe care le frecventăm ceva din virtuţile noastre, din forţele, din lumina noastră, sau din contră, ceva din bolile, viciile sau impurităţile noastre. Deci, fără să ne dăm seama, putem face bine şi tot fără să ne dăm seama putem face rău. Dar chiar dacă suntem inconştienţi, faptele noastre se înregistrează şi într-o zi vom fi recompensaţi pentru ceea ce am făcut bine şi pedepsiţi pentru ceea ce am făcut rău.

Adevărata religie este bazată pe o ştiinţă ce a rezultat din observarea fenomenelor ce sunt vizibile pentru anumite fiinţe evoluate. Cei care refuza să recunoască aceasta ştiinţa, treaba lor, dar o să vadă, într-o zi, unde i-a dus aceasta. În orice caz, pot să vă spun că cei ce ignora aceasta ştiinţă sunt sectari. Dar şi cei care nu vor să

devină conştienţi de influenţa gândurilor, sentimentelor lor şi a tuturor stărilor interioare asupra colectivităţii sunt sectari: ei fac numai ce le place fără să se preocupe nici de răul pe care-l pot produce asupra celor din jur şi nici de binele pe care l-ar putea face. Prin această atitudine se limitează, deci sunt sectari.

Articol II. Cap. 2 – Nicio biserică nu este veşnică

Se întâmpla cu naţiunile, cu ţările şi cu popoarele ceea ce se întâmpla cu fiecare fiinţă umană care se naşte, creşte, apoi îmbătrâneşte şi trebuie să lase locul celorlalţi. Urmează aceeaşi curba: dau ceea ce trebuie să dea şi apoi se sting. S-ar spune că se odihnesc pentru a putea într-o zi să se trezească şi să producă din nou bogăţii. S-a văzut această în cazul tuturor naţiunilor şi aceeaşi soartă o au şi religiile: fiecare ia un mare avânt, atinge o mare înălţime, o mare extindere, un punct culminant, apoi se cristalizează şi pierde cheile vieţii. Iată, chiar Misterele, chiar templele vechiului Egipt, care posedau cheile cunoaşterii şi ale puterii, ce-a mai rămas acum din ele? Unde sunt acei hierofanţi, toate acele ştiinţe unde sunt?... Toate s-au supus legilor imuabile ale vieţii.

Fiecare formă, adică fiecare lucru sau fiecare fiinţă care se naşte trebuie să moară şi să lase locul altora. Doar spiritul nu are nici început şi nici sfârşit şi numai el este cel care se încarnează succesiv în noi forme. Dumnezeu nu a dat formei eternitatea; forma este friabila, efemeră, ea nu rezista timpului, numai principiul, spiritul, care aparţine lumii divine, este indestructibil, etern.

Oamenii care nu cunosc îndeajuns acest adevăr încearcă tot timpul să eternizeze forma. Putem vedea aceasta mai ales în religii, care de secole se ataşează de anumite ritualuri, de anumite credinţe, fără să-şi dea seama că aceste dogme, aceste ritualuri sunt forme care nu pot dura. Viaţa este o ţâşnire continua care are nevoie de forme noi pentru a se exprima. Deci viaţa însăşi este cea care sparge formele, căci are nevoie de noi aparate, de noi conductoare pentru a revela noi bogăţii, noi lumini, noi splendori. Şi de aceea, după un oarecare timp, formele

trebuie să dispară pentru a face loc altor nuanţe, altor manifestări, mai subtile.

Priviţi omul: atâta timp cât este tânăr, materia corpului său este extrem de supla, maleabilă, vie şi graţie acestor calităţi ale materiei spiritul ajunge să se exprime din ce în ce mai bine prin intermediul intelectului, inimii şi voinţei sale. Apoi se ajunge în mod fatal la o vârstă când această formă se întăreşte, se cristalizează şi atunci spiritul care nu mai are posibilitatea să se manifeste prin intermediul acestei forme zbârcite, trebuie să plece pentru a reveni într-o formă nouă.

Trebuie să observăm natura pentru a trage concluzii valabile în toate domeniile… Bisericile care se încăpăţânează să menţină aceleaşi forme de secole, greşesc. Ele ar trebui tot timpul să amelioreze forma, să se rafineze, astfel ca să poată exprima din ce în ce mai mult, din ce în ce mai bine, noii curenţi care vin din Cer. Căci Cerul n-a fixat niciun lucru pentru eternitate.

Priviţi câte apar noi în omenire; de ce formă să nu urmărească aceste noi nevoi, aceste noi tendinţe? Acum apare constelaţia Vărsătorului pentru a răvăşi, pentru a sparge toate formele, toate valorile pe care oamenii le credeau definitiv instalate. Ce gândesc oamenii este una şi ceea ce gândeşte Inteligenta Cosmica este alta. Inteligenta Cosmica are alte proiecte decât cele ale oamenilor şi de aceea, acum, gratie curenţilor Vărsătorului ea va da totul peste cap, pentru a le arăta că nu trebuie să îngroape spiritul în vechile forme.

Pentru a dura, trebuie să ştii să te înnoieşti în permanenţă. Şi dacă Biserica este acum din ce în ce mai părăsită este pentru ca ea nu se împrospătează, se agaţă de vechile concepţii care nu mai sunt valabile astăzi şi care trebuie înlocuite. Bineînţeles, eu nu spun să se înlocuiască principiile pe care este fondat creştinismul. Nu pot exista principii mai bune decât cele date de Hristos în Evanghelie. Dar de ce Biserica continua să tragă după ea vechile practici care nu mai dau rezultate?

Mulţi părăsesc religia creştină pentru ca ei consideră

că ştiinţa contrazice şi anulează toate adevărurile evanghelice. Dar aceştia n-au înţeles nimic. Eu spun că din contră, descoperirile ştiinţei nu fac decât să accentueze adevărurile cunoscute în Evanghelii.

Pot să vă demonstrez – şi am şi făcut-o, de altfel – nu numai ca descoperirile ştiinţei oficiale nu contrazic Ştiinţa Iniţiatica dar ele îi dovedesc veridicitatea şi acest lucru nu l-au înţeles nici clericii, nici savanţii. După mine, nu exista contradicţie; ştiinţa şi religia merg împreună şi aceeaşi lucru este valabil chiar şi pentru artă, căci cele trei sunt legate. Ştiinţa trebuie să dea oamenilor lumina, religia căldura, dragostea iar arta, activitatea creatoare. De ce au fost despărţite, în timp ce în viaţă, în natura, în fiinţa umană ele stau laolaltă şi lucrează împreună? Niciodată Iniţiaţii n-au separat aceste trei domenii. Şi acum, când despărţirea s-a produs, în cultura occidentală religia este incapabilă să-i menţină pe oamenii de ştiinţă, care o reneagă. Dar ei o reneagă pentru ca ei nu poseda adevărata ştiinţă; ştiinţa lor este fixată pe lumea fizică, materială şi nu cunosc adevărata ştiinţă care stă la baza tuturor religiilor: ştiinţa celor trei lumi: materială, psihică şi spirituală. Cât despre artă, ea se bălăceşte între ştiinţă şi religie şi se opune ba uneia, ba celeilalte.

În natura, repet, religia, ştiinţa şi arta formează un singur tot. Oamenii sunt cei care le-au separat. Atâta timp cât vor menţine această separare, adevărul le va scăpa. Ştiinţa, religia şi arta formează o unitate gratie căreia se poate explică tot, se poate înţelege tot. Ştiinţa este o necesitate a intelectului. Religia este o necesitate a inimii, iar artă este o necesitate a voinţei: trebuie să exprimi ceva, trebuie să crezi, să construieşti… şi aceste trei necesităţi sunt legate, pentru ca ceea ce gândeşti eşti obligat să simţi, pentru ca în cele din urmă să execuţi.

De altfel, pot să vă spun că mulţi dintre savanţii contemporani sunt reîncarnări ale Iniţiaţilor din trecut, ale marilor preoţi care cunoşteau Misterele. Cei care au descoperit televiziunea, radioul n-au făcut decât să aplice cunoştinţe pe care le aveau deja dintr-un trecut îndepărtat.

Da, este vorba de Iniţiaţii vechiului Egipt, căci epoca noastră este legată prin numeroase corespondente cu civilizaţia egipteană şi întreaga ştiinţa Sacră a Egiptului este pe cale de a se revela şi de a-şi găsi aplicaţii în planul fizic.

Creştinismul are nevoie de mari transformări, căci tradiţiile pe care le urmează nu mai sunt adaptate epocii noastre. De altfel, dacă religia aşa cum este ea înţeleasă ar fi fost cu adevărat suficientă, omenirea ar fi fost acum într-o stare mai bună. În condiţiile în care religia a fost redusă la o formă ineficace, nu trebuie să ne mirăm că majoritatea oamenilor n-o mai iau în serios. Din ce în ce mai mult oamenii gândesc, îşi pun întrebări şi sunt nemulţumiţi de ceea ce li se prezintă. În trecut ei înghiţeau tot cea ce erau făcuţi să creadă: exista o autoritate, Biserica, care gândea şi decidea pentru ei. Dar în prezent, ei nu mai vor ca alţii să gândească în locul lor. Acesta este un indiciu ca creştinismul trebuie să accepte forme noi… până în ziua în care aceste noi forme se vor învechi la rândul lor şi vor trebui înlocuite.

Rolul formei este de a păstra conţinutul intact; ea se prezintă deci că un recipient, ca o protecţie, o limită… ca o închisoare. Dar pentru a nu menţine pe veşnicie conţinutul imobilizat într-o formă, trebuie ca aceasta să fie deschisă pentru a deşerta acest conţinut într-o formă noua mai subtilă, mai suplă, mai transparentă. Iată de ce nimic din ceea ce a fost construit în planul fizic nu este veşnic.

Timpul nu poate acţiona asupra principiilor, dar acţionează asupra formelor. Când se spune că timpul distruge tot, aceasta priveşte numai formele şi creştinii n-au înţeles încă faptul că formă în care religia le-a fost dată acum câteva secole nu poate dura veşnic şi că trebuie schimbată. Nu, ei sunt tenace, nu vor să schimbe nimic.

Fraternitatea Alba Universala nu aduce principii noi, ci forme noi. Adică metode noi pentru ca acest conţinut, spiritul, să aibă posibilităţi mai mari de manifestare şi de exprimare. În această constă evoluţia: schimbarea formelor. Problema evoluţiei a preocupat mult pe savanţii

naturalişti, unii spunând că formele sunt cele care evoluează şi alţii că formele sunt determinate o dată pentru totdeauna şi ca fiinţele sunt cele care trec dintr-o formă în alta. Unde este adevărul? A doua opinie este cea exactă: formele nu evoluează. Toate formele de animale, de insecte, de plante există deja în lumea arhetipurilor şi creaturile sunt cele care iau aceste forme, apoi le părăsesc pentru a lua altele, ca nişte actori care şi-ar schimba masca cu fiecare piesă nouă pe care o au de jucat.

Spiritul schimba deci forma, dar formă ca atare nu evoluează. Sunt aici forme create pe veşnicie şi sunt chiar forme noi pe care nu le cunoaştem încă. Formele noi pentru plante, pentru animale sunt deja aici, în planul arhetipurilor, ele deja exista. Chiar şi pe noi ne aşteaptă noi forme: pe măsură ce vom evolua, ne vom însuşi aceste noi forme, căci exista în permanenţă o formă veche care trebuie lăsata şi o formă nouă care poate fi luată, mai suplă, mai pură, mai luminoasă. Luând această formă noua avem noi mijloace de acţiune şi de manifestare, în timp ce, dacă rămânem în vechile forme, suntem limitaţi şi niciodată nu vom putea merge mai departe. Aceasta este ceea ce creştinii n-au înţeles: ei vor să menţină formă pe veşnicie; dar este imposibil. Este o atitudine care se opune decretelor Inteligentei Cosmice.

Forma este deja făcută veşnică în atelierele de sus, în lumea arhetipurilor: acolo toate formele sunt veşnice pentru a servi proiectele Inteligentei Cosmice. Dar dacă omul vrea să facă forma veşnică aici, adică să se cramponeze cu orice preţ de o formă sau alta, el creează o provocare lumii invizibile care vine cu ciocane şi sparge aceste forme pentru a-l elibera. Veţi spune că aceasta-i cruzime… Nu, nu e cruzime, este manifestarea dragostei Cerului, care vrea astfel să-l oblige pe om să meargă mai departe.

De altfel, ce li se întâmpla oamenilor, de la o încarnare la alta? Cel mai frecvent, ei îşi schimba sexul. Să presupunem că într-o încarnare anterioară aţi fost femeie: aceasta s-a întâmplat pentru a învăţa să manifestaţi

calităţile principiului feminin. Acum, sunteţi bărbat pentru a învăţa să vă manifestaţi alte calităţi.

Aceasta aparenta cruzime a lumii invizibile, care sparge unele forme pentru a crea altele noi, nu este înţeleasă încă de Biserica, dar fie ca o înţelege sau fie că nu, vechile forme vor fi sparte. Aceasta v-o garantez. Orice ar face creştinii, ele vor fi sparte de către lumea invizibilă care vrea să-i elibereze, pentru a-i obliga să evolueze.

Farternitatea Alba Universala este o nouă formă a religiei lui Hristos. Bineînţeles creştinii vor protesta zgomotos şi ne vor combate pentru ca ei sunt convinşi că trebuie să rămână credincioşi tradiţiilor pe care le-au primit. Dar ei nu vor avea câştig de cauza pentru ca lumea invizibilă va veni să le demonstreze că nu au dreptate. O formă noua ce apare se va menţine un oarecare timp, dar la rândul său va fi înlocuită de o altă formă mai bună. Vedeţi, sunt corect, sunt cinstit. Nu vreau să vă înşel spunându-vă ca forma adusă de învăţătura noastră va fi veşnică. Odată ce această formă îşi va fi îndeplinit menirea, ea va lăsă locul unei alte forme mai evoluate, mai adaptate.

Când cineva vrea să-mi explice că nu poate să accepte învăţătura Fraternităţii Albe Universale sub pretext că este catolic eu îi spun: „Bine, dacă te simţi bine acolo, rămâi acolo, cât despre noi, noi mergem mai departe”. Căci, ce poţi învăţa din atât de multe predici care nu explică nimic? Şi atunci, a cui este vina când oamenii fac prostii? Ei părăsesc biserică pentru că nu le da niciun răspuns la întrebările şi la neliniştile lor. Sunt predici foarte poetice şi foarte morale... Da, eu sunt de acord cu ele, dar nu înveţi din ele mare lucru, căci nu exista acolo nicio ştiinţă care să explice cu adevărat sensul şi scopul existenţei umane, legile care o guvernează şi cum trebuie să te comporţi conform acestor legi. Sunt numai cuvinte. Unde este partea practica? Credeţi că creştinătatea a aplicat Evangheliile? Să fim serioşi! Duceţi-vă să vedeţi ce se întâmpla în ţările aşa-zise creştine.

Cel ce vrea să lucreze după principiile lui Hristos,

care sunt veşnice, nemodificabile, aparţine cu adevărat Fraternităţii Albe Universale. El nu dărâma nimic, nu acţionează împotriva lui Hristos, nu oferă o nouă religie, nimic din toate astea, tot ceea ce face el este să lucreze pentru noile forme. În timp ce acela care se agaţă de vechile forme demonstrează că n-a înţeles principiile. El îşi închipuie ca forma îl va salva şi doarme liniştit, protejat de forma… Da, căci în interiorul formei, adormi. Pentru a evolua, trebuie să nu mai contezi atât pe forma, ci trebuie să lucrezi cu principiile. Nu vi se pare mult mai avantajos idealul pe care vi-l prezint? Hristos, EL Însuşi, v-ar putea spune că este minunat, pentru ca în Evanghelii scrie: „Ce este scris, omoară şi ce este spirit, însufleţeşte”. Este exact ceea ce încerc să vă explic. Da, fără încetare va împing spre spiritul care însufleţeşte.

Toţi acei care acorda primul loc principiilor, aparţin Marii Fraternităţi Albe Universale. Nu acestei Fraternităţi care se afla aici pe Pământ, ci Fraternităţii Albe Universale din care fac parte cele mai luminoase creaturi din Univers. Cât despre noi, noi ne aflam aici pentru a da acestor fiinţe perfecte posibilitatea de a acţiona astfel încât Împărăţia lui Dumnezeu să coboare pe Pământ. Iată în ce sens trebuie să înţelegem faptul că Fraternitatea Alba Universala este o nouă formă a religiei lui Hristos. Deci, cel ce acţionează conform principiilor lui Hristos aparţine Fraternităţii Albe Universale. Este posibil ca el nici măcar să nu ne cunoască, dar asta nu contează, este un membru al Fraternităţii Albe Universale.

Cea care îi împinge pe oameni să se agaţe de forme, este lenea. La aceştia, activitatea spirituală s-a oprit şi ei se făLesc cu formă. Uitaţi-vă la creştini: ei nu vor să înveţe nimic, nu vor să înţeleagă nimic, se opun oricărei schimbări, crezând că astfel sunt credincioşi lui Hristos, dar în realitate ei nu sunt credincioşi decât formelor îngrămădite una peste alta de către oameni.

Trebuie să fii credincios Domnului şi nu numai oamenilor. Dacă vreţi să rămâneţi credincioşi oamenilor, foarte bine, eu n-am nimic împotrivă, dar praful o să se

aleagă de voi. Cine erau de fapt toţi aceia care au condus Biserica timp de secole? De multe ori, bieţi indivizi ca toţi ceilalţi, şi asta când nu erau chiar criminali! Dacă unii dintre ei manifestau o înţelegere superioară, erau imediat criticaţi şi persecutaţi. Cercetaţi istoria şi veţi vedea: toţi cei care voiau să aducă cu adevărat nişte ameliorări, gata cu ei, erau aruncaţi, excomunicaţi, arşi… trebuia cu orice preţ să se păstreze forma! De fapt, formă nu produce mare lucru, ea nu face decât să ţină oamenii captivi. Da, forma este cea mai bună închisoare: prizonierul nu mai poate scăpa din ea.

Dumnezeu s-a manifestat prin intermediul lui Iisus, dar înainte de asta El se manifestase şi prin intermediul lui Moise. Dacă Moise a putut să facă atâtea lucruri extraordinare, este pentru ca Dumnezeu era cu el. Dar a trebuit să vină Iisus pentru ca, după un anumit timp, intransigenta Legii lui Moise nu mai corespundea proiectelor pe care Inteligenta Cosmica le făurise pentru oameni. Şi atunci de ce Inteligenţă Cosmica n-ar avea acum proiecte noi?

De altfel, în zilele noastre chiar şi forma iniţierii s-a schimbat. În antichitate, Iniţierea se făcea în temple, unde discipolul trebuia să treacă prin probe de foc, de aer, de apa şi de pământ. Acum Iniţierea se face în viaţa obişnuită; fără ca măcar să-şi dea seama, discipolii sunt puşi de către Iniţiaţi în anumite situaţii, în faţa anumitor probleme şi li se observa reacţiile. Toate probele fac parte din viaţă; cele patru elemente fac parte din viaţă; aici trebuie să demonstraţi că aţi învins frica, tendinţa de a râvni bunul altuia, egoismul, senzualitatea etc… Da, sunt multe probe, mai ales pentru cel care doreşte să avanseze pe drumul Iniţierii: trebuie să ştie dinainte că dorinţa se va fi îndeplinită, dar va fi supus la probe. Atunci când se aşteaptă cel mai puţin, va fi pus la probă, dar asta în viaţa cotidiană, căci toate probele sunt în cadrul vieţii. Suntem supravegheaţi în cele mai mici detalii. Şi de multe ori pierdem, pentru te miri ce, căci ne rezervăm eforturile pentru probele dificile.

Deci vouă vă revine sarcina de a fi vigilenţi, treji, de a ţine seama că orice împrejurare a vieţii poate fi o probă. Şi de fiecare dată fiinţele de acolo de sus se pronunţă. Dacă aţi repurtat succese veţi primi diplome; dar nu ca acelea ale universităţilor, diplome care pot fi rupte, arse, şterse sau furate. Nu, sunt diplome care se imprima pe faţa voastră şi pe întregul vostru corp; nimeni nu vi le poate lua. Şi mai mult decât atât. Spiritele naturii, care ştiu să citească aceste diplome, vă apreciază, vă primesc şi hotărăsc să vă ajute. În orice loc, oriunde aţi merge, ele văd aceste diplome. Dar dacă nu le aveţi, ele nu au nicio consideraţie fata de voi şi chiar este posibil să vă persecute pentru că va considera o fiinţă slabă, ignoranţă şi inutilă.

Reţineţi deci bine această: totul în viaţă este rezultatul relaţiilor între aceşti doi poli opuşi: spiritul şi materia, principiile şi formele. Pe pământ, oamenii nu sunt pregătiţi să trăiască doar cu principii, lor le trebuie forme pe care să se sprijine. Spiritul se încarnează în forma unui corp, pentru a putea să se manifeste aici pe planul fizic. Când se întoarce în regiunile spirituale nu mai are nevoie de aceste forme, doar aici pe pământ are nevoie. Ceea ce trebuie să ştim este ca formă nu durează mult. Dumnezeu n-a dat veşnicie formei şi de aceea Cerul trimite în mod periodic Iniţiaţi, Mari Maeştri, pentru a schimba formele, dar numai formele, niciodată principiile. Repet, principiile sunt imuabile, da, căci principiile sunt: dragostea, înţelepciunea, adevărul, sacrificiul… şi ele rămân valabile pentru eternitate.

Articol III. Cap. 3 – Să căutăm spiritul în spatele formelor

Atâta timp cât sunteţi pe pământ sunteţi obligaţi să trăiţi în lumea formelor. De exemplu, trebuie să vă păstraţi forma corpului şi chiar să o întreţineţi: el trebuie să fie sănătos, estetic, expresiv… Dar până când? Până în momentul în care veţi pleca dincolo.

În orice domeniu şi chiar în domeniul religiei, se ajunge fatalmente la un moment în care o formă trebuie

părăsită ca pe o haină uzata. Se poate deci păstra o formă atâta timp cât ea este utilă, necesară, indispensabilă, dar din momentul în care ea devine perimata începe o altă fază şi forma trebuie înlocuită sau cel puţin trebuie mers mai departe în înţelegerea acestei forme. Pentru ca, bineînţeles, rituri cum sunt acelea ale botezului, căsătoriei, slujbei, împărtăşaniei sunt bazate pe legi fundamentale, pe cunoştinţe magice şi asta este valabil mai ales pentru slujba religioasă, care este magie albă pură. Se poate spune chiar că dacă Biserica s-a menţinut până acum, este gratie acestei slujbe. Ce e păcat este ca o mulţime de preoţi nu cunosc profunzimea a ceea ce fac. Dacă ar cunoaşte-o, slujba ar avea o putere şi mai mare.

Majoritatea creştinilor n-au înţeles încă adevărata religie a lui Hristos. Ei merg la biserică, aprind lumânări, iau apă sfinţită, fac comuniunea sfânta, dar n-au înţeles că atâta timp cât aceste practici nu corespund unei stări interioare, ele rămân gesturi vide şi fără conţinut. Ei îşi pun în casa o mică icoana a Sfintei Fecioare pentru ca ea să-i protejeze şi îşi imaginează ca orice ar face, Sfânta Fecioară va fi acolo pentru a continua să-i protejeze. Toate acestea nu sunt decât superstiţii: crezi una, crezi alta, dar ceea ce credem şi credinţa sunt două lucruri diferite, şi imaginându-şi că au credinţă, majoritatea oamenilor se mulţumesc doar să creadă. Da, pentru că se leagă prea mult de forma, fără să fie conştienţi că rugăciunile, chiar, pot fi numai forme. Trăia odată într-o mănăstire un călugăr care avea obiceiul să viziteze butoaiele din pivniţă. Acesta era păcatul lui, ce să-i faci, nu putea să se dezbare de el, iar seara, când îşi făcea rugăciunea, cerea iertare lui Dumnezeu şi apoi adormea liniştit. Pentru ca, înţelegeţi, e suficient să mormăi câteva cuvinte de regret pentru a fi iertat. Dar iată că într-o noapte simte că cineva îl zguduie spunându-i: „Scoală-te, ridică-te, ai uitat să-ţi faci rugăciunea!” Şi pe cine vede? Pe Diavol! Da, pe Diavol în persoană, care îl scula ca să-i aducă aminte că trebuia să se roage… Şi a înţeles atunci ca Diavolul avea interes ca el să se roage, ca să se creadă iertat… şi să continue să bea!

Deci, nu Dumnezeu era. Dumnezeu nu asculta rugăciunile unui beţiv. Vedeţi, deseori Diavolul este cel care se ascunde în spatele formelor, care vă îndeamnă să mergeţi la Biserică, să aprindeţi lumânări, să vă rugaţi, să vă împărtăşiţi, pentru a vă încrusta mai bine în vechile forme, fără a încerca să aprofundaţi ceea ce faceţi, pentru a vă ameliora.

De aceea, când spun că învăţătura Fraternităţii Albe Universale creează o nouă religie, nu pretind că această religie va fi superioara că esenţa celei pe care a adus-o Iisus. Este imposibil, Iisus este cu adevărat pe piscul cel mai înalt. Nu exista nimic mai presus de această lege a dragostei şi a sacrificiului pe care El a adus-o oamenilor pentru ca ei s-o înveţe. În privinţa metodelor, în punerea în aplicare, în interpretări, putem să aducem ceva mare şi eficace pentru a merge mai departe. Nu se dezvăluie totul în Evanghelii, mai rămân atâtea puncte obscure şi neexplicate! Ei bine, aceste lămuriri le aduce învăţătura Fraternităţii Albe Universale pentru că este fondată pe adevărata Ştiinţa Iniţiatica.

Să luăm numai problema botezului. Catolicii aduc la biserică un copil de câteva zile pentru că preotul să-l boteze punându-i apa şi ulei pe frunte. Preotul poate că se gândeşte la altceva în timp ce-l botează, dar asta n-are importanţă: datorită acestei ape şi acestui ulei, copilul este spălat de păcatul originar, este deci salvat pentru totdeauna şi intră în comunitatea creştinilor. În realitate, Biserica a dat acestui rit o eficacitate exagerată. Botezul nu purifica omul pentru restul vieţii sale. Cum poate cineva să creadă că spiritele răutăcioase nu vor îndrăzni să mai intre în el numai pentru că i s-a pus apa şi ulei sfinţite pe frunte, atunci când era mic? Ei nu, din nefericire, toţi diavolii intra, nu le este teama, nu sunt impresionaţi de botez. Omul însuşi trebuie să acţioneze toată viaţa pentru a păstra, pentru a amplifica efectele botezului şi dacă nu o face, botezul îşi pierde întreaga eficacitate.

Sunteţi botezat, vi se spală păcatul originar, bine, să zicem, dar după asta este nevoie ca toată viaţa să munciţi

pentru a păstra această puritate. În fiecare zi trebuie să vă curăţaţi în mod conştient, din toată inima, din tot sufletul. Unii sunt atât de satisfăcuţi că au fost botezaţi că-şi închipuie că nu mai au nevoie să facă eforturi să se amelioreze, dar când trăieşti cu ei îţi dai seama că nu sunt mai buni decât cei care n-au primit niciodată botezul, ba chiar sunt mai răi! De aceea eu le spun: „Să ştiţi că n-aţi înţeles nimic. Nu trebuie să vă mulţumiţi cu ideea că aţi fost botezaţi şi ca Iisus v-a salvat: voi înşivă trebuie să faceţi ceva pentru salvarea voastră”.

Dacă citiţi vechiul Testament o să vedeţi, de exemplu, cum profetul Elisei i-a ordonat lui Noaman să se scufunde de şapte ori în Iordan pentru a se vindeca de lepră şi tot în Iordan, Iisus a fost botezat de sfântul Ioan Botezătorul. Botezul, abluţiunile au eficacitate foarte mare într-adevăr, dar aceasta eficacitate depinde şi de elevarea spirituală a celui ce va botează sau va cere să vă scufundaţi în apă. Este la fel ca în cazul talismanelor: puterea unui talisman depinde de persoana care l-a pregătit. Dacă este o persoană slabă şi ignoranta, talismanul nu va acţiona pentru că n-a primit o putere mare. Un obiect nu devine talisman decât dacă a fost pătruns de forţa numita „Telesma”. Datorită acestei forte, Telesma, „forţa tare a tuturor forţelor” cum o numeşte Hermes Trismegistul în Tabla de Smarald, talismanul devine puternic. Dacă nu, obiectul exista, dar cum forţa Telesma lipseşte, el nu este de fapt un adevărat talisman.

Apa este un element foarte propice pentru purificare, pentru ca fiinţe invizibile locuiesc şi acţionează în ea. Când omul se scufunda în apa, aceste fiinţe sunt capabile să-l debaraseze de anumite straturi fluidice impure. Este bine să te scufunzi în apa, dar esenţialul este să fii conştient de puterea sa. Şi mai ales dacă apa este sfinţită, magnetizata, dacă un Iniţiat a consacrat-o pronunţând anumite formule, atunci sigur ea este eficace. Dar, chiar în acest caz, puterea să nu durează o veşnicie. Purificarea nu este cu adevărat durabila decât atunci când persoana care a fost purificată, exorcizata, reuşeşte să menţină această stare

prin gândurile, sentimentele şi acţiunile sale; din acest moment, într-adevăr, purificarea poate să fie definitivă, dar numai cu această condiţie. În viaţa spirituală niciun mijloc exterior nu poate acţiona într-o manieră durabila dacă omul nu are o viaţă pură şi plină de sens. Problema este ca neexplicând aceste adevăruri oamenilor, ei îşi fac iluzii.

O să vă dau un alt exemplu. Mulţi creştini poartă la gât o cruce care le aminteşte sacrificiul lui Iisus, mort pentru a-i salva, şi au convingerea că aceasta cruce îi va proteja de boli şi de slăbiciuni… şi atunci, de ce sunt tot timpul într-o stare mizerabilă? De ce crucea n-a putut să-i salveze? Pentru ca o cruce trebuie să fie purtată în interior, sub o altă formă, sub forma unei calităţi, unei virtuţi, a unei forţe; numai cu această condiţie ea devine eficace, benefică, magică. O cruce care nu se poartă decât în exterior, fie ea din aur, din fildeş sau indiferent din ce altceva, nu poate să vă ajute cu nimic. Dar dacă magnetizaţi aceasta cruce, dacă îi adăugaţi credinţa voastră, dragostea voastră şi dacă prin intermediul ei va uniţi cu Hristos, în acel moment da, ea poate deveni o forţă extraordinară.

O cruce nu vă va salva decât dacă o purtaţi cu întreaga participare a spiritului vostru trăind în strâns contact cu lumina, cu Hristos. Lăsând deoparte forma crucii, trebuie să aprofundaţi principiul pentru a-i înţelege sensul şi pentru a încerca să-l puneţi în practica. Deci dacă ţineţi cu tot dinadinsul, păstraţi unele forme dar nu lăsaţi niciodată deoparte spiritul care este în spatele acestor forme. Pentru mine, crucea este un simbol formidabil… da, mai ales crucea în trei dimensiuni formată din cinci cuburi pe ale cărei douăzeci şi două de fete se înscriu cele douăzeci şi două de litere ale Kabbalei cu ajutorul cărora Dumnezeu a creat lumea.

Deci, creştinii pot să poarte cruci şi medalii, pot să aprindă lumânări, să recite mătănii, dar atâta timp cât nu fac nimic ca să dea viaţa acestor obiecte, ele vor rămâne fără efect. Şi cât de ridicol este totul! E absolut necesar ca ei să înceteze să creadă în lucruri moarte şi să înţeleagă că

de ei depinde însufleţirea acestora.

Într-o bună zi oamenii vor începe să-şi dea seama că nu mai e cazul să se împăuneze cu faptul că au fost botezaţi catolici, căci asta nu este suficient. Trebuie să devii catolic şi asta în mod conştient, pe toată durata vieţii tale. Botezi după ritualul catolic un copil de câteva zile, fără să-i ceri părerea, bineînţeles; poate mai târziu el ar fi preferat să fie musulman, taoist, evreu sau budist... Nu fiţi scandalizaţi şi încercaţi să înţelegeţi, vreau doar să vă ofer o viziune mult mai largă asupra lucrurilor. Ai fost botezat catolic, protestant, anglican sau ortodox, foarte bine, dar oare trăieşti într-adevăr o viaţă îngerească? Nu, duci o viaţă intermediară între animal şi om.

Trebuie să ne mulţumim doar cu faptul de a fi fost botezat şi apoi să stăm cu mâinile încrucişate? Un catolic trebuie să-şi spună: „Zi de zi, trebuie să devin în mod conştient, catolic, adică universal, să nu mai existe separatism în inima mea, să nu mai existe ura, răzbunare, ostilitate, ci numai convingerea că toţi oamenii sunt copiii lui Dumnezeu”. Pe moment, încă mai consideraţi că adepţii celorlalte religii nu sunt copiii lui Dumnezeu şi ca ei trebuie înlăturaţi! Ei bine, exact prin aceasta arătaţi că nu sunteţi catolic! Dacă aţi fi cu adevărat catolici, cu toate că există diferenţe de opinii, fata de ale voastre, în toate domeniile, aţi îmbrăţişă pe toţi oamenii cu convingerea că vă sunt fraţi şi surori, fii şi fiice ai lui Dumnezeu.

Articol IV. Cap. 4 – Reînscăunarea bisericii sfântului Ioan

Fiecare religie a consacrat o anumită zi pentru serviciu religios şi de altfel ea nu este aceeaşi pentru toţi: pentru creştini e duminică, pentru evrei este sâmbătă, pentru musulmani, vinerea... De fapt ce diferenţă există între aceste zile? Niciuna. Toate zilele sunt sacre, toate zilele sunt divine: se poate face bine vinerea, se poate face bine sâmbăta, se poate face bine duminica. În Fraternitatea Alba Universala toate zilele trebuie să fie sfinte. Căci de nu, unde ajungem? Timp de şase zile îl uităm pe Dumnezeu, încălcam toate legile şi într-a şaptea

mergem la biserică pentru a încerca să ştergem crimele comise în timpul celorlalte şase!... Nu, o zi nu este de ajuns pentru a ne purifică. Pentru asta e nevoie de toată săptămâna. Să te gândeşti la Dumnezeu numai într-o zi din şapte, în timp ce în restul vremii nu ţi-ai adus aminte de El nici măcar odată, atât erai de ocupat cu specula, cu bătăile sau cu adulterele... e de-a dreptul grotesc! Astea sunt minciuni, e ipocrizie. Cel mai important este modul în care ai trăit celelalte şase zile.

În cadrul noii religii, să-ţi consacri doar câteva ore sau o singură zi pentru a te ruga, pentru a merge la biserică, va fi mult prea puţin. În Biserica lui Dumnezeu trebuie să fii în fiecare zi şi în decursul întregii zile, pentru ca Biserica lui Dumnezeu este întreagă creaţie. Bineînţeles, oamenilor neciopliţi şi încăpăţânaţi nu li se poate cere prea mult. Pentru unii, şi o zi e prea mult! Dar în noua religie, timp de şapte zile vom dori să fim mistici, timp de şapte zile să fim puri, timp de şapte zile să avem gânduri bune, şapte zile să ne rugăm... şi apoi alte şapte zile... şi în final întreaga viaţă. De altfel, este ceea ce facem când suntem aici la Bonfin, aici toate zilele sunt duminici, sau sâmbete, sau vineri, dacă preferaţi, şi noi le petrecem în biserica... Unde e biserica asta? Ea poate fi în exterior: întreaga natură, dar ea este mai ales în interior, în noi, căci fiecare dintre noi este un templu pentru Dumnezeu cel viu.

Aţi citit în Evanghelia Sfântului Ioan răspunsul pe care Iisus l-a dat samariteancei. Ea Îi spunea: „Părinţii noştri s-au închinat pe muntele acesta şi voi ziceţi că în Ierusalim este locul unde trebuie să se închine oamenii”. Şi Iisus răspunde: „Femeie, crede-Mă că vine ceasul când nu vă veţi închina Tatălui nici pe muntele acesta, nici în Ierusalim. Dar vine ceasul când adevăraţii închinători se vor închina Tatălui în spirit şi în adevăr!” Dar cum nu venise încă vremea să se explice aceste adevăruri mulţimii, Iisus n-a putut să dea tuturor discipolilor săi fundamentele filosofice, kabbalistice, esoterice, simbolice, dacă doriţi, ale tuturor acestor noţiuni. De aceea l-a ales pe Sfântul

Ioan şi l-a pregătit în taina fără ca ceilalţi discipoli să ştie. Dar ei îşi dădeau seama şi erau puţin geloşi; odată chiar Sfântul Petru i-a făcut reproşuri lui Iisus. Dar Iisus era preocupat ca înainte de a pleca, să încredinţeze cel puţin unuia dintre discipolii săi partea nerevelata a învăţăturii sale. În acest scop l-a pregătit pe Sfântul Ioan şi Sfântul Ioan a fondat o Biserică care nu este nici prea bine acceptată, nici înţeleasă de Biserica Sfântului Petru.

Vă amintiţi de ceea ce i-a spus Iisus Sfântului Petru ultima oară când le-a apărut discipolilor săi după înviere, atunci când acesta îl întrebă, vorbind despre Sfântul Ioan: „Şi cu acesta, Doamne, ce se va întâmpla?” Iisus i-a răspuns: „Dacă Eu vreau ca el să rămână până la venirea Mea, ce ai tu? Tu vino după Mine”... „Şi, adaugă Evanghelia, a ieşit întru fraţi aceasta vorba că ucenicul acela nu mai moare”. Şi atunci, să presupunem că Sfântul Ioan mai trăieşte încă într-un loc necunoscut... Biserica lui a pregătit o întreagă elita care munceşte în secret şi care în decursul secolelor a fost păstrătoarea Ştiinţei Esoterice. Luaţi numai Apocalipsa: oare Biserica Sfântului Petru este în stare să interpreteze toate simbolurile pe care le conţine? Ba chiar am auzit pe unii preoţi vorbind ca Sfântul Ioan, îmbătrânind, precis şi-a pierdut o bună parte din facultăţile sale mentale, căci altfel n-ar fi scris niciodată lucruri atât de neverosimile. Dar cea care ni se va înfăţişa într-o zi va fi Biserica Sfântului Ioan. Bisericile catolică, protestanta sau ortodoxă n-au decât să riposteze, aşa cum au şi făcut de altfel, în trecut şi să încerce să extermine Biserica Sfântului Ioan, ele nu vor reuşi nici acum aşa cum nu au reuşit nici în trecut.

Toate marile spirite ale creştinătăţii care s-au distins prin puritatea şi înţelepciunea lor erau discipoli ai Sfântului Ioan, iar cei aparţinând Bisericilor oficiale, care nu puteau nici să accepte, nici să suporte superioritatea lor, i-au persecutat fără încetare. Dar această Biserică ce a fost mereu obligată să trăiască şi să acţioneze în secret, continua să formeze fii şi fiice ai lui Dumnezeu şi ea se va prezenta acum în faţa lumii întregi pentru a-şi demonstra

superioritatea, bogăţia spirituală, universalitatea sa. În acest moment, fie ca o vrea, fie că nu, Biserica Sfântului Petru va fi obligată să se transforme şi să facă reforme. Bineînţeles, a existat şi în această Biserică o minoritate de persoane de elită, cât despre ceilalţi, de ce s-au ocupat, să nu mai vorbim! Şi în loc să înţeleagă că ar trebui să se instruiască, să progreseze, s-au mulţumit să-i persecute pe cei care-i depăşeau.

Biserica Sfântului Petru a dat dovadă întotdeauna de o mare intoleranta, persecutând, arzând pe cei care nu gândeau şi nu acţionau exact după regulile stabilite de ea. În timp ce membrii Bisericii Sfântului Ioan n-au persecutat niciodată pe nimeni, au lăsat pe fiecare liber să facă ce vrea; singura lor preocupare a fost să se perfecţioneze, să se apropie din ce în ce mai mult de perfecţiunea divină. Ei n-au avut nicio ambiţie pământească, contrar Bisericii Sfântului Petru, care pentru a domina mai bine şi a se impune s-a străduit să menţină oamenii în mediocritate şi slăbiciune: să cauţi perfecţiunea? Dar asta înseamnă orgoliu, numai diavolul poate să inspire o astfel de dorinţă! Şi totuşi, ce-a spus Iisus: „Fiţi perfecţi, aşa cum Tatăl vostru Ceresc este perfect”. Deci, iată idealul cel mai înalt. Sigur, dacă ceilalţi au un alt ideal, asta-i priveşte.

Să nu credeţi că intenţia mea este să distrug Biserica; nu, sunt de acord să-mi dau osteneala cu ea pentru a-i da o lumină pe care ea nu o posedă în momentul acesta. Am şi încercat, de altfel; am întâlnit preoţi, călugări dar n-am reuşit niciodată. Ba da, totuşi, am reuşit puţin cu câte unii, dar cu majoritatea nu este nimic de făcut. Au fost aşa de impregnaţi deja în seminarii de ideea ca numai catolicismul este singura religie adevărată, ca acum s-au deformat: este imposibil să îi faci să meargă mai departe. Din acest motiv prefer să am de-a face cu atei, cu necredincioşi, e mai uşor să te înţelegi cu ei. Dar oamenii bisericii, oh, la, la! Rămân atât de limitaţi, atât de bigoţi, atât de înguşti!... Cred că totuşi o să revină şi ei într-o zi, dar numai după fel de fel de piedici care-i vor pune pe gânduri.

În Apocalipsa, Sfântul Ioan vorbeşte despre un nou Cer şi un nou Pământ. Ce să însemne asta? Oare primul Cer şi primul Pământ au îmbătrânit? Dacă au îmbătrânit, înseamnă că la origine Domnul n-a ştiut să aleagă cele mai bune materiale pentru a le crea şi asta-i o notă foarte proastă la adresa Lui. Asta înseamnă că nu este atotcunoscător. În realitate, acest nou Cer şi acest nou Pământ ne privesc pe noi, viaţa noastră interioară. În limbajul iniţiaţilor, care este limbajul simbolurilor eterne, un „cer nou" semnifica idei noi, o înţelegere, o percepţie, o filosofie noua, iar un „pământ nou" semnifica atitudini noi, comportamente noi. Deci noul Cer şi noul Pământ reprezintă o alta maniera de a gândi şi o alta maniera de a trăi. Cerul reprezintă capul, iar pământul picioarele. Picioarele sunt cele care merg după cum le spune capul, pentru ca picioarele aleargă acolo unde capul a plănuit să facă ceva. Deci comportamentul, conduita, modul de acţiune sunt cele care se vor schimba datorită schimbării capului, adică a noii filosofii, a noilor noţiuni.

Şi acum să vedem, acest cer nou pe care Dumnezeu este pe punctul de a-l crea, este el nou? Nu, el se afla aici de-o eternitate, dar numai pentru oameni vă fi nou. Este aici, îi aşteaptă, numai ca ei nu-l văd şi va fi nou pentru ca într-o zi, dintr-odată, ei îl vor descoperi. Un nou cer şi un nou pământ înseamnă că oamenii vor merge mult mai departe, mult mai sus pentru a descoperi o manieră de a gândi şi o manieră de a acţiona care existau dintotdeauna în planurile lui Dumnezeu, dar la care ei nu se gândiseră niciodată... Ca în cazul soarelui: este acolo dintotdeauna, dar încă nu s-a înţeles cât de mult este necesar vieţii noastre. Atâta timp cât nu ne bucurăm de prezenţa lui, cât nu mergem să-l contemplăm când răsare şi cât nu încercam să devenim ca el, înseamnă că nu l-am descoperit încă: trăim tot în vechiul cer, vechi, viermănos, mucegăit! ...

Noul Pământ înseamnă un comportament nou, dar acest comportament nu este posibil decât dacă începem printr-un nou „cer". Şi acest cer nou este soarele, este

înţelegerea a tot ceea ce el ne învaţă, a tot ceea ce el ne aduce prin lumina, căldura şi viaţa sa. Soarele va fi cel care ne va ajuta să descoperim acest nou cer unde se afla şi îngerii şi Arhanghelii şi Divinităţile… acel cer pe care Iisus îl numea „casa Tatălui Meu”…

Şi voi puteţi locui în acest cer încă de astăzi, puteţi face parte din el în fiecare zi: din momentul în care veţi accepta filosofia acestor fiinţe sublime care au venit să aducă lumina umanităţii, vă aflaţi deja în acest cer nou. Şi când începeţi să cunoaşteţi acest cer nou, această nouă filosofie, sunteţi obligat să vă schimbaţi comportamentul, maniera de a acţiona. Toate aceste metode pe care sunteţi în curs de a le învaţă aici privind hrana, respiraţia, gesturile, cuvintele, reprezintă noul pământ. O nouă lumina este pe punctul de a veni, dragii mei fraţi şi surori, şi graţie ei se va crea între oameni o astfel de armonie, o astfel de unitate încât întregul Pământ va forma o singură familie şi pretutindeni vor domni fraternitatea şi pacea.

Articol V. Cap. 5 – Bazele unei religii universale

Toate religiile au tendinţa să accentueze anumite adevăruri care sunt esenţiale, bineînţeles, dar o fac în detrimentul unor alte adevăruri, care sunt la fel de esenţiale. Ele seamănă cu acele medicamente care au proprietatea de a nu remedia decât anumite deficienţe în organism: fiind parţiale, ele nu pot răspunde tuturor nevoilor sufletului şi spiritului omenesc. Dacă o religie vrea să fie universală, ea trebuie să prezinte adevărurile tuturor religiilor şi ale tuturor înţelepciunilor pentru ca fiecare să poată găsi activitatea spirituală care să-i convină. Şi asta este ceea ce face învăţătura noastră.

Învăţătura noastră cuprinde tot ceea ce poate ajuta omul să se apropie de Dumnezeu şi să înţeleagă misterele universului: nu numai marile adevăruri ale religiei creştine dar şi sistemul Kabbalistic al evreilor, ştiinţa purităţii şi a celor două principii persană, religia sobra a egiptenilor, studiul imortalităţii al chinezilor, metodele meditaţiei, respiraţiei şi a tuturor ramurilor din yoga, din India, ştiinţa magilor, a alchimiştilor, a astrologilor etc… O religie

universală trebuie să prezinte oamenilor toate marile adevăruri ale Ştiinţei Iniţiatice.

Deci, atunci când spun că trebuie să vină o religie universală, o fac pentru ca religia catolică nu este încă universală. Chiar dacă înţelesul cuvântului catolic este universal, în realitate, religia catolică nu este universală. Prin faptul că a eliminat un mare număr de adevăruri esenţiale precum reîncarnarea, legile Kharmei sau importanta soarelui pentru viaţa spirituală, ea s-a îndepărtat astfel de adevărurile universale devenind astfel o sectă. Sunt dezolat dacă asta ofensează pe unii, dar ceea ce este important este să ştim cum stau lucrurile în realitate şi nu dacă ele plac sau displac unora dintre noi.

O religie universală trebuie să cuprindă toate cunoştinţele şi practicile care să-i permită omului să ajungă până la Dumnezeu. Din momentul în care creştinismul a refuzat să prezinte reîncarnarea, el ne-a împiedicat să înţelegem dreptatea lui Dumnezeu. Nu trebuie să ne mire dacă drept urmare, totul devine fără sens: nu se mai vede raţiunea profundă a lucrurilor, totul pare anormal şi nedrept. În faţa unui rău sau în faţa unei suferinţe, un creştin nu poate să spună decât ca „Dumnezeu a vrut-o”. Cât despre el, el e nemaipomenit, el n-a făcut nimic ca să i se întâmple asemenea nenorociri, e inocent, nu e vinovat cu nimic; Dumnezeu este singurul responsabil. Dar atunci acest Dumnezeu este capricios, crud, nedrept, face tot ce-i trăsneşte!

Refuzând ideea de reîncarnare, creştinii şi-au blocat calea pentru secole întregi, în timp ce prin reîncarnare totul devine clar: de la o existenţă la alta, o anume cauza antrenează o anume consecinţă. Nu mai e Dumnezeu cel care e de vină, ci noi: pentru că am ales un anume drum, un anume tip de manifestare, noi suntem cauza destinului nostru şi nu Dumnezeu. Dumnezeu rămâne deci în măreţia sa, în splendoarea sa, în perfecţiunea sa, în dreptatea să în timp ce fără reîncarnare, întreaga responsabilitate a nenorocirilor noastre cade asupra Lui. Eu consider că dacă creştinii ar fi ţinut mai mult la gloria şi perfecţiunea lui

Dumnezeu, ar fi trebuit cel puţin să accepte reîncarnarea. Dar ei au o viziune atât de îngustă încât nici nu-şi mai dau seama de consecinţele atitudinii lor şi nu văd în ce postura îngrozitoare îl prezintă pe Dumnezeu. Să nu se mai mire dacă majoritatea oamenilor se îndepărtează acum de religie.

Atâta timp cât Biserica nu accepta reîncarnarea, ea face din Dumnezeu un despot, un monstru. De fapt, ar fi multe de spus despre maniera în care creştinismul l-a prezentat pe Dumnezeu, pentru ca a moştenit din Vechiul Testament imaginea unui Dumnezeu gelos, răzbunător, înspăimântător, care distribuie pedepse şi sancţiuni. În pofida învăţăturii lui Iisus, Dumnezeul creştinilor a rămas acel Dumnezeu al lui Moise.

O să spuneţi: „Dar reîncarnarea n-a fost menţionată niciodată în Evanghelie”. Ba a fost, numai că n-aţi ştiut să o vedeţi, şi va voi da din nou, astăzi, câteva argumente pe care vi le-am mai dat şi cu alte ocazii.

Evangheliile povestesc ca atunci când Iisus a aflat că Ioan Botezătorul a fost arestat, s-a retras în Galileea; şi puţin timp după aceea Ioan Botezătorul a fost decapitat din ordinul lui Irod. După schimbarea la fata discipolii l-au întrebat pe Iisus: „De ce scribii spun că Ilie este cel care trebuie să vină mai întâi?” Iisus le răspunse: „Este adevărat ca Ilie trebuie să vină şi să restabilească toate lucrurile, dar adevăr vă spun vouă, Ilie a venit deja, dar ei nu l-au recunoscut şi s-au purtat cu el cum au vrut”. Şi textul adaugă: „Discipolii înţeleseseră că el vorbea de Ioan Botezătorul”.

Să studiem acum viaţa profetului Ilie şi vom înţelege de ce atunci când a venit în persoana lui Ioan Botezătorul, i s-a tăiat capul. Ilie a trăit pe timpul regelui Achab, care se însurase cu Jesabel, prinţesa străină, fiica regelui Sidonului, şi din cauza ei păstra cultul lui Baal şi al lui Astarte. Ilie s-a prezentat în faţa lui Achab pentru a-i reproşa necredinţa lui faţă de adevăratul Dumnezeu şi i-a spus: „N-o să cadă anii aceştia nici roua, nici ploaie, până n-am să spun eu”. Apoi a plecat şi s-a ascuns în munţi

pentru a scăpa de regele care-l caută.

Trei ani s-au scurs şi uscăciunea devastase întreaga ţară. La ordinul lui Dumnezeu, Ilie se prezenta din nou în faţa lui Achab, care-i făcu reproşuri violente: „Tu eşti acela care creezi tulburări în Israel?” Ilie îi răspunse: „Nu eu tulbur Israelul, ci tu şi casa tatălui tău, pentru că aţi părăsit poruncile Celui Veşnic şi ai trecut de partea lui Baal. Porunceşte să se adune întregul Israel lângă mine la muntele Carmel şi să se adune şi cei patru sute cincizeci de profeţi ai lui Baal…” Toţi profeţii fură adunaţi şi Ilie spuse: „Şi acum, să fie aduşi doi tauri. Vom face două altare: unul pentru Baal şi unul pentru Cel Veşnic. Profeţii îl vor invoca pe Baal şi eu îl voi invoca pe Cel Veşnic. Dumnezeul care va răspunde prin foc vă fi adevăratul Dumnezeu”.

Dis de dimineaţă profeţii începură invocările: „Baal… Baal… răspunde-ne”. Niciun răspuns. Ilie râdea de ei: „Strigaţi puţin mai tare, ca să vă audă. Poate că este ocupat cu altceva, poate e plecat în călătorie, sau poate că doarme”. Profeţii strigară mai tare şi mai mult decât atât, cum ştiau să practice magia îşi făcură tăieturi în corp pentru că sperau ca prin sângele care curgea să atragă larvele şi elementalii care să facă să cadă focul pe altar. Asta a durat până la amiază, dar nimic nu avu loc. Atunci Ilie spuse: „Acum gata. Să mi se aducă douăsprezece pietre. Cu aceste pietre făcu un altar în jurul căruia sapă o groapă. El puse lemne pe pietre şi un taur tăiat în bucăţi. Pe urma stropi totul cu apa şi umplu de asemenea groapa cu apa. Când totul fu gata, Ilie îl invocă pe Cel Veşnic: „Dumnezeu al lui Abraham, al lui Isaac şi al lui Israel, fă să se ştie astăzi ca Tu eşti Dumnezeu în Israel, ca eu sunt slujitorul Tău şi că am făcut toate aceste lucruri prin cuvântul Tău”. Atunci focul căzu din cer şi arse tot: victima, lemnul, pietrele şi apa. Toată lumea căzu în genunchi şi recunoscu că adevăratul Dumnezeu era Dumnezeul lui Ilie. Dar după aceasta, Ilie, puţin prea mândru de victoria sa, îi duse pe cei patru sute cincizeci de profeţi ai lui Baal pe malul unui râu şi le taie capul.

Iată de ce era de aşteptat ca la rândul lui să i se taie capul. Pentru că exista o lege pe care Iisus a menţionat-o în grădina Ghetsimani atunci când Petru s-a aruncat asupra servitorului Caifului şi i-a tăiat urechea: „Petru, pune-ţi sabia în teacă, pentru ca toţi cei care vor ridica sabia, de sabie vor pieri”. Ori, într-o singură existenta nu se vede de fiecare dată aplicarea acestei legi. De exemplu Ilie, cum a murit? Nu numai că nu a fost masacrat, dar se spune că a fost transportat viu în Cer, pe un car de foc. Numai atunci când a venit pe Pământ în persoana lui Ioan Botezătorul a suferit pedeapsa greşelii sale. Iisus ştia cine era, ce destin îl aşteptă; şi de aceea, deşi a spus despre el cuvinte foarte elogioase: „Printre cei ce sunt născuţi de femeie, nu s-a ivit unul mai mare decât Ioan Botezătorul”, totuşi n-a făcut nimic ca să-l salveze pentru că trebuia ca dreptatea să-şi urmeze cursul.

Să luăm un alt exemplu scos din Evanghelie. Într-o zi Iisus şi discipolii săi întâlnesc un orb din naştere şi discipolii întreabă: „Învăţătorule, cine a păcătuit, acest om sau părinţii lui, de el s-a născut orb?”... Credeţi că se pot pune astfel de întrebări dacă nu se crede în reîncarnare? Când ar fi putut omul ăsta să păcătuiască înainte de a se fi născut? În burta mamei lui? Ori e o întrebare stupidă, ori ea subînţelege credinţa într-o viaţă anterioară. Puteţi spune că discipolii lui Iisus, nefiind prea instruiţi, era posibil să pună întrebări puţin bizare. Dacă ar fi fost aşa, Iisus le-ar fi făcut observaţie. Se vede în Evanghelii că se întâmpla să-şi certe discipolii, dar de data asta n-a făcut-o.

Unii vor obiecta că dacă Iisus şi discipolii săi ar fi crezut cu adevărat în reîncarnare, s-ar fi găsit cuvântul cel puţin odată menţionat în Evanghelii. Nu, nu este de mirare că cei care au scris Evangheliile n-au menţionat în mod explicit reîncarnarea, într-o vreme în care toţi credeau în ea. Cum puteau ei să bănuiască că ar fi trebuit să vorbească de ea, în vederea unor timpuri în care oamenii se vor îndepărta atât de mult de la Ştiinţa Iniţiatica? Au prezentat aşa de puţine lucruri în scrierile lor despre această deoarece nu era cazul să se întindă descriind un

subiect care era de domeniul tradiţiei.

Să luăm şi pasajul în care Iisus spune: „Fiţi perfecţi, aşa cum Tatăl vostru Ceresc este perfect!”. Ce să spunem de fraza asta? Ori Iisus vorbea fără să se gândească, cerând unor fiinţe atât de limitate să atingă în câţiva ani perfecţiunea Tatălui Ceresc, sau nu-şi dădea seama de măreţia Lui şi îşi imagina că era uşor să devină ca El. În ambele cazuri, aceasta nu este prea avantajos la adresa lui Iisus. În realitate, şi fraza aceasta subînţelege reîncarnarea. Iisus nu-şi închipuia că omul ar fi capabil să devină perfect într-o singură existenta, dar ştia că, dorind puternic această perfecţiune şi făcând eforturi pentru a o obţine, după numeroase reîncarnări, va reuşi să-şi atingă scopul!

De altfel, scrie şi în Geneza: Dumnezeu spune: „Să facem omul după chipul şi asemănarea noastră… Dumnezeu crea omul după chipul Său, după chipul Său îl crea”. Şi cu asemănarea ce s-a întâmplat?

Uitaţi-vă la ghinda unui stejar: este după chipul tatălui său, stejarul, adică are aceleaşi posibilităţi de a deveni un arbore măreţ, dar nu seamănă cu el, nu are formă lui, nu este încă un stejar: va deveni numai după ce o să-l plantam. Omul este de asemenea după chipul lui Dumnezeu: ca şi El este o trinitate adică are înţelepciune, dragoste, putere dar evident într-o măsură mai mică în comparaţie cu Creatorul, care este atotcunoscător, este dragostea însăşi şi este atotputernic. Dar într-o zi, când va evolua, va fi asemenea Lui, va avea din plin virtuţile Lui. Deci vedeţi, aceasta dezvoltare, aceasta trecere de la chip la asemănare subînţelege reîncarnarea. Dumnezeu spune: „Să-l creăm pe om după chipul şi asemănarea noastră” dar nu a făcut-o. „Dumnezeu crea omul după chipul său, după chipul său îl crea”: tocmai în absenţa cuvântului asemănare şi în repetiţia cuvântului chip a fost ascunsa ideea de reîncarnare. Da, avem aici la ce reflectă.

Religia catolică se poate împăuna pretinzând că este universală, asta este părerea ei, dar nu este şi părerea Iniţiaţilor. O religie universală trebuie să fie bazată pe

nevoile esenţiale ale fiinţei umane, care sunt aceleaşi pentru toţi. Este motivul pentru care religia universală este religia solară, pentru ca lumea întreaga are nevoie de soare, lumea întreaga îl cauta, îl iubeşte şi îl înţelege. Restul poate să-i privească pe unii şi să nu-i privească pe alţii, să le convină sau să nu le convină şi de altfel dacă sunt atâtea religii este pentru ca fiecare s-a adaptat la o anumită mentalitate particulară. Religia viitorului va fi bazată pe elemente universale cu care oamenii îşi vor potoli foamea şi setea. În timp ce acum se văd creştini care devin budişti sau musulmani, evrei sau musulmani care devin creştini, etc. Aceasta arată ca nicio religie nu este universală. Când se va ivi religia universală, nimeni nu va mai dori să se preumble în altă parte, toţi vor fi cuprinşi în acea religie unică.

În spatele soarelui se găseşte Dumnezeul tuturor oamenilor. Creştinii n-au nevoie de zeii hinduşi, nici hinduşii de Dumnezeul creştinilor, nici musulmanii de Dumnezeul evreilor, şi aşa mai departe… dar toţi au nevoie de soare, care dă lumina, căldura şi viaţa oamenilor, animalelor şi plantelor. Religia creştină nu luminează şi nu încălzeşte decât câteva milioane de persoane în lume – şi să nu vorbim ce fel de lumina şi ce fel de căldura le da! Câţi sunt cei care n-au auzit vorbindu-se niciodată despre creştinism! Şi din păcate pentru creştinism, se simt mult mai bine aşa.

Prea multe religii au apărut în lume şi aici este originea nenorocirilor umanităţii. O singură religie este de ajuns, aceea a luminii, a căldurii, a vieţii şi aceasta este religia soarelui. Creştinii nu vor să o accepte sub pretextul că nu trebuie glorificat şi adorat decât numai Dumnezeu. Dar cum, până una-alta, nu sunt capabili să ajungă până la El, rămân în aer. Sub pretextul că nu trebuie adorat decât Domnul, ei nu simt şi nu înţeleg nimic din viaţa spirituală. O, ce lucru inteligent! De ce să nu vedem că soarele este singurul care poate să ne apropie de Dumnezeu oferindu-ne o imagine a măreţiei sale, a luminii, a dragostei şi a puterii sale? O respingem? Ei bine, atunci n-avem decât să

rămânem în întuneric, în frig şi în slăbiciune!

Oamenii sunt bizari: prefera să scoată teorii abstracte asupra Divinităţii, unde e vorba de esenţă, de substanţă, de transcendere şi să se ciorovăiască à-propos de toate aceste teorii pe care mulţimea oricum nu le înţelege. Dar să accepte că imaginea soarelui ar putea să-i aducă până în pragul Divinităţii, a, nu, asta nu. Ei bine, fie că o vor, fie că nu, religia viitorului va fi religia soarelui, pentru ca el este cel care ne da imaginea cea mai adevărată a trinităţii divine. Aş vrea să mă înţelegeţi bine, nu spun că Dumnezeu se afla în discul solar pe care-l vedem strălucind pe cer, ci spun că soarele cu lumina sa, cu căldură să şi cu viaţa pe care le răspândeşte în întreg universul este imaginea cea mai bună a înţelepciunii, dragostei şi vieţii lui Dumnezeu.

Religia adusă de Iisus era perfectă, nu contest asta. Dar timp de secole a fost atât de deformată, ca a ajuns să fie o fiertură de cultură unde proliferează cei mai diverşi germeni de fermentaţie. Trebuie deci să abandonăm toate aceste forme de înţelegere greşite pentru a găsi religia unică, cea care exista de la începuturile Universului şi care va fi până la sfârşitul lui.

Este acum momentul să ne îndreptam spre principiul universal care este la originea tuturor acestor religii şi să descifrăm simbolul acestei religii universale: soarele. Religia soarelui consta în a da şi a uni, căci soarele luminează, încălzeşte şi însufleţeşte toate creaturile. Soarele a existat aici înainte ca oamenii să apară. De o eternitate le spune: „Faceţi ca mine, luminaţi, încălziţi, însufleţiţi, debarasaţi-vă de concepţiile voastre limitate, îmbrăţişaţi lumea întreaga prin inteligenţă şi dragostea voastră”.

Limbajul soarelui este un limbaj universal pe care toată lumea îl înţelege: e limbajul luminii, căldurii şi al vieţii. Oamenii, animalele şi plantele, toţi înţeleg limbajul soarelui în timp ce celelalte limbaje nu este sigur că pot fi pricepute. Să nu vă închipuiţi că anumite triburi din Africa sau din Oceania au înţeles limbajul creştin, deşi le-au fost

trimişi misionari!… Dar antropofagii care se plângeau că nu li se trimiseseră destui misionari şi ca li se făcuse foame, ei ce au înţeles din limbajul creştin?

Adevărata religie învaţă că oamenii trebuie să se apropie de lumina, căldura şi viaţa soarelui, adică să caute înţelepciunea care luminează şi rezolva problemele, dragostea dezinteresata care înfrumuseţează, încurajează şi consolează, viaţa subtilă şi spirituală care-l face pe om activ, dinamic şi îndrăzneţ, pentru a realiza pe pământ Împărăţia lui Dumnezeu şi Dreptatea să iată de ce nimeni nu poate să combată această nouă religie; dacă încearcă să o distrugă, se distruge pe sine pentru că se limitează.

Când această înţelegere a unei religii universale va pătrunde în spirit întreaga organizare a vieţii va deveni universala: nu vor mai exista separări între oameni, frontiere, războaie. Nu natură sau Dumnezeu au trasat frontierele, ci lăcomia oamenilor. Noua filosofie, noua religie consta în a înţelege în primul rând ca pământul nu aparţine nimănui altuia decât lui Dumnezeu. Vi se pare inteligent şi creştineşte să te certi pentru a avea o bucăţică de pământ? În realitate nu putem poseda nimic: când plecăm de cealaltă parte, pământul rămâne aici. Şi atunci, la ce ne-a folosit să ne batem atât?

Trebuie să încetăm să dorim ca o rasă sau o religie să domine lumea şi să-şi impună punctul de vedere; trebuie ca toţi să accepte religia şi fraternitatea universala pe care soarele ni le arata. Soarele nu face nicio distincţie de naţionalitate, rasa sau religie: el da tuturor lumina, căldura şi viaţa fără să-l intereseze cine este catolic, protestant, musulman, budist… iar noi trebuie să-i semănam lui.

Când spun că noi aducem o religie nouă, aceasta nu vrea să însemne că e mai bună decât cea pe care a adus-o Iisus, asta este imposibil: nu exista nimic mai presus de dragoste, de sacrificiu, de abnegaţie, de lumina, de puritate, dar în Evanghelie nu s-a spus totul şi tocmai în explicaţii, în metode şi în aplicaţii consta aportul suplimentar ale învăţăturii Fraternităţii Albe Universale.

Adevăraţii creştini, creştinii sinceri nu pot nega că în asta constă adevărata religie a lui Hristos; nu pot acuza învăţătura noastră ca răspândeşte erezii sau că este o sectă.

Marii fondatori de religie: Krishna, Buda, Zoroastru, Orfeu, Pitagora, Moise, Iisus, Mahomed… au trăit într-o ţară determinată, învăţătura lor nu a putut să atingă decât un număr limitat de oameni, în timp ce Hristos este un Principiu Universal şi El este Cel care S-a manifestat prin toţi aceşti mari maeştri. Şi chiar dacă Iisus continua să lucreze în lumea invizibilă cu creştinii, Buda cu budiştii, Mahomed cu musulmanii, acţiunea lor este limitată, în timp ce Hristos se ocupa de lumea întreagă, căci el este un principiu cosmic.

Hristos nu aparţine nici unui popor, nici unei rase, nici unei religii, el este un spirit solar. Dar este mult mai vast decât soarele şi se manifesta mult mai departe decât soarele nostru până în imensitatea cosmosului, unde există nenumăraţi sori mult mai mari şi mai luminoşi decât al nostru. Şi totuşi, prin intermediul soarelui nostru putem să ne îndreptam cel mai bine spre Hristos şi spre Tatăl Ceresc. Cunoscând soarele în manifestările sale sublime de căldură, lumina şi viaţa, oamenii se vor apropia din ce în ce mai mult de divinitate şi pământul va deveni o grădină a paradisului unde toţi oamenii vor trăi ca fraţii.

Articol VI. Cap. 6 – Marea fraternitate alba universala

Toate fiinţele din diversele regnuri ale naturii sunt legate între ele; fără ca noi să ştim, toate fiinţele care sunt deasupra noastră şi cele care sunt dedesubtul nostru sunt legate cu noi. Există deci în natura o ierarhie vie. Datorită ei, datorită legăturii care ne uneşte cu toate fiinţele superioare, avem posibilitatea de a ne ridică. Şi aceeaşi legătura este cea care ne leagă cu regnurile inferioare, cu animalele, cu plantele şi chiar cu pietrele.

Omul se crede singur, dar în realitate este legat cu milioane de alte fiinţe. El intră în contact cu ele prin gândurile şi sentimentele sale. Dacă aceste gânduri şi sentimente sunt bune, nobile, luminoase, ele influenţează

favorabil fiinţele care sunt dedesubtul lui, dar în acelaşi timp declanşează o mişcare în regnurile superioare şi energii divine încep să se reverse asupra lui.

Înţelepciunea, lumina, dragostea îngerilor, a arhanghelilor, a divinităţilor curg prin intermediul Iniţiaţilor şi a marilor Maeştri şi ating pe oamenii capabili să le primească; dar ele nu se opresc aici, trec prin oameni pentru a ajunge la animale, vegetale şi minerale. Apoi, datorită unui alt curent, această forţă se ridica din mineral până la regnurile superioare şi în felul acesta are loc o circulaţie extraordinara în univers. Cel care este legat în acest lanţ viu al creaturilor este pătruns de bucuria, pacea şi lumina pe care fiinţele superioare le poartă în ele. Este deci periculos să rămâi independent, separat, izolat pentru că te privezi de posibilitatea de a beneficia de aceşti curenţi benefici. Şi atunci de unde veţi primi inspiraţia şi forţele necesare pentru viaţa de fiecare zi? „Le vom găsi în noi înşine…” veţi spune voi. Da, pentru o lună, pentru un an poate, dar în scurt timp rezervele voastre se vor epuiza. Dacă din orgoliu şi dorinţa de independenţă vă veţi tăia legătura care va uneşte cu fiinţele superioare, vă veţi pierde puterea. Chiar dacă aţi început proiecte vaste, în curând nu vă va mai rămâne nimic pentru că este imposibil să realizezi ceva măreţ dacă nu eşti legat în lanţul viu al creaturilor. Este ca şi când un bec electric şi-ar imagina că el este cel care luminează fără să se gândească la centrala care-i trimite curentul al cărei simplu conductor este.

În realitate, fie ca o cerem, fie că nu, noi suntem legaţi, branşaţi, dar trebuie de fiecare dată să stabilim în mod conştient această legătură cu fiinţele superioare pentru ca în noi să circule un curent viu. Cel care refuza sau neglijează să creeze această legătură pierde mai devreme sau mai târziu lumina, forţa şi tot ceea ce mai are. Omul poate fi puternic, poate face miracole, dar nu trebuie să uite că nu este decât un conductor de energii venite de sus. El trebuie să-şi spună: „Înţelepciunea divina este cea care acţionează în mine… lumea divina este cea care se manifesta prin mine…”, căci altfel va pierde tot.

Fraternitatea trebuie să existe pe pământ printre oameni pentru ca ea există deja în univers unde este numită Marea Fraternitate Alba Universală. Ea este alcătuită din toţi Sfinţii, Profeţii, Iniţiaţii, marii Maeştri şi în fruntea că este Hristos.

Fraternitatea Alba Universala este o putere care se întinde asupra întregului sistem planetar şi încă mai departe. Nu trebuie să judecaţi Fraternitatea Alba Universala după cea care este aici pe pământ, o mână de oameni care nu sunt totdeauna nici înţelepţi, nici luminaţi. Adevărata Fraternitate Alba Universală, care este acolo sus, cuprinde toate fiinţele cele mai evoluate; aici noi suntem doar nişte muncitori care încercăm să beneficiem de lumina şi sprijinul acestor fiinţe pentru a le realiza proiectele. Dar Fraternitatea Alba Universala care este aici jos trebuie să devină reflectarea fidelă a celei care este sus şi pentru aceasta trebuie ca membrii săi să devină din ce în ce mai conştienţi de acest privilegiu de a aparţine acestei entităţi sublime.

Nici chiar voi n-aţi înţeles încă ce înseamnă să fii în Fraternitatea Alba Universală. Unii se plâng ca de când sunt discipolii acestei învăţături nimic nu s-a schimbat în privinţa lor. Asta pentru că nu sunt aici decât fizic şi nu în mod interior. Când discipolul se afla în mod interior în Fraternitatea Alba Universală, este obligat să evolueze, să se întărească, să se îmbogăţească. Atâta timp cât se mulţumeşte să trăiască superficial în această mică Fraternitate care exista pe pământ împreună cu oamenii care se aduna aici pentru că nu ştiu unde să meargă, bineînţeles că nu poate câştiga nimic pentru ca nicio achiziţie nu se capătă aşa, din exterior. Dar dacă aparţin din toată inima, din tot sufletul său Marii Fraternităţi Albe Universale care este acolo sus şi dacă face totul aici pentru ca proiectele acesteia să se realizeze, atunci da, viaţa să vă căpăta alt sens.

Când vorbesc de Fraternitatea Alba Universala nu mă refer la această mână de bărbaţi şi femei care sunteţi voi, ci mă refer la această adunare înaltă şi sublima de

unde ne vin lumina şi forţa. Şi de aceea, dacă vreţi să deveniţi invulnerabili, nu ieşiţi din aceasta fortăreaţa puternică, indestructibilă care este Fraternitatea Alba Universală. Din momentul în care pătrundeţi în această incinta luminoasă, deveniţi invulnerabili. Forţele ostile se vor dă într-o parte pentru a vă lăsa să treceţi; dar dacă vă îndepărtaţi, sunteţi pierdut. Dacă plecaţi de la Izgrev, de la Bonfin sau de la un alt centru fratern, asta n-are nicio importanţă, cu condiţia să păstraţi în permanenţă legătura cu Fraternitatea de mai sus. Dar dacă nu păstraţi în mod interior Fraternitatea, puteţi să rămâneţi fizic cât doriţi în ea, acest lucru nu va aduce nimic nimănui şi mai ales vouă.

În ce măsură poate fi folositoare o maşină aflată în garaj, dacă nu exista un şofer capabil să o conducă? Căci nu maşina contează, ci conducătorul ei, adică spiritul omului. Din nefericire, există multe „maşini” în Fraternitate şi în timpul acesta unde sunt automobiliştii?… undeva pe-acolo, într-o cârciuma sau într-un cabaret – simbolic vorbind – bând şi amuzându-se. Credeţi că toţi cei care vin aici sunt cu adevărat aici? Nu se ştie unde sunt… dar când sunteţi toţi aici prezenţi cu sufletul şi spiritul vostru se formează curenţi de o putere formidabila care atrag spirite luminoase din lumea invizibilă şi aceste spirite ne aduc binecuvântările lor.

Toate eşecurile şi nenorocirile voastre provin din aceea că v-aţi desprins din acest lanţ al Marii Fraternităţi Albe Universale. De aceea, de acum înainte, cel puţin câteva minute pe zi gândiţi-vă la acest lanţ, intraţi în vibraţiile sale armonioase şi în acel moment tot ceea ce fiinţele superioare sunt pe punctul de a trăi, libertatea, încântarea şi extazul, tot ceea ce ele poseda drept comori şi pietre preţioase vă va fi transmis. Căci Iniţiaţii şi marii Maeştri nu păstrează pentru ei bogăţiile, ci le trimit imediat celor ce sunt dedesubtul lor şi dacă nu le primiţi, este pentru ca acolo jos vă ţineţi deoparte de acest lanţ şi deci nu sunteţi pregătiţi de a le primi.

Este foarte grav pentru discipol să nu ştie să menţină legătura cu Fraternitatea Alba Universală, căci curentul nu

mai coboară pentru a alunga elementele nocive şi pentru a-l purifica pe discipol; şi când acest curent nu mai coboară, fiinţele inferioare, atrase de impurităţi, încep să se strecoare în el, unde provoacă stricăciuni de toate felurile. Atunci când vă simţiţi invadaţi de fiinţe care va călca în picioare grădinile interioare, va fura bogăţiile, va sting luminile, înseamnă că n-aţi ştiut să vă conectaţi la curentul Marii Fraternităţi Albe Universale. Şi apoi vă plângeţi: „Nu ştiu ce se întâmpla cu mine... mă simt nefericit, tulburat, tracasat...” şi pentru a ieşi din starea asta mergeţi la doctor, încercaţi să vă distraţi, dar nu mai este nimic de făcut. Când au pătruns în voi entităţi inferioare nu mai există alt mijloc de a scăpa de ele decât de a intra în legătură cu fiinţele lumii sublime, să vă deschideţi inima, intelectul, sufletul, spiritul, astfel ca binecuvântarea de sus să coboare asupra voastră, ca ea să vă purifice, să vă hrănească şi să vă salveze de creaturile răufăcătoare. Când curentul care vine de sus este foarte puternic, creaturile inferioare nu pot să înainteze împotriva lui, ele sunt împinse înapoi.

Dar dacă aceste creaturi au reuşit să se instaleze în voi, este pentru că n-aţi ştiut să le opuneţi un curent destul de puternic rămânând legaţi la Marea Fraternitate Alba Universală. Marea Fraternitate Alba Universala este singura fortăreaţă adevărată, trebuie să mă credeţi. Cei care vor să fie primiţi în ea trebuie să o ceară. Dacă va trebui, voi pleda în favoarea lor pe lângă entităţile sublime de sus; le voi spune: „Sunt copiii mei, deschideţi-le uşa. Mai sunt încă reţinuţi de vechile legături ale trecutului, dar au bunăvoinţa şi viaţa este atât de grea pentru unii dintre ei! Luaţi-i pe încredere”. Şi cum aceşti prieteni sunt foarte bogaţi, ei de-abia aşteaptă să-şi distribuie bogăţiile.

Articol VII. Cap. 7 – Cum să lărgim noţiunea de familie

Azi vă voi prezenta o idee care ştiu că nu va găsi uşor ecou în inimile şi conştiinţele voastre, căci în loc să încercaţi să înţelegeţi către ce punct de vedere ridicat vă conduc, veţi reacţiona conform vechilor voastre concepţii

şi tradiţii şi veţi fi indignaţi de explicaţiile mele. Sunt dezolat de pe acum, dar va voi vorbi totuşi pentru a pregăti terenul. Încercaţi să mă ascultaţi cu atenţie până la capăt, poate veţi reuşi să înţelegeţi avantajele a ceea ce vă prezint.

De mii de ani familia a fost considerată ca baza a societăţii. E adevărat ca în Occident, de câteva zeci de ani familia începe să se dezbine, dar cu toate acestea, celula familială rămâne încă foarte importantă: fiecare trăieşte în familia sa, o iubeşte, munceşte pentru ea, o protejează, o apăra… E foarte bine, e normal, sunt de acord.

Familia este o creaţie a naturii însăşi. Inteligenţa Cosmică a văzut că această formă de existenţa era bună pentru creaturi care, astfel, se întrajutorau, se susţineau, se protejau, lucrau împreună. Familia este ca o fortăreaţă, un adăpost solid, stabil unde individul se simte în siguranţă. Şi în trecut familiile formau adevărate triburi, care puteau chiar să-şi declare război. Priviţi chiar la vendetele familiilor corsicane. Deci natura însăşi este cea care a dat membrilor unei aceleiaşi familii acest ataşament, aceasta nevoie de a fi împreună pentru a se ajută, pentru a se proteja; se vede asta şi la animale. Da, dar oare planurile Inteligentei Cosmice prevăd că această situaţie să dureze o eternitate? Oare oamenii nu pot merge puţin mai departe decât atât? Oare formă în care a fost creată familia nu se poate largi, ilumina, înnobila? Trebuie să începem acum să înţelegem că familia, aşa cum o concepem, împiedica umanitatea să formeze o unitate, o singură mare familie. De ce? Pentru ca fiecare mica familie nu se gândeşte decât la fericirea ei, la satisfacţia sa, la avantajul sau personal şi asta o împiedica să se ocupe de marea familie: umanitatea întreagă.

Această concepţie îngusta asupra familiei este deci punctul de plecare al tuturor purtărilor egoiste şi a sosit acum momentul pentru ca oamenii să lărgească aceasta noţiune şi să înţeleagă că toate familiile trebuie să se topească în marea Familie, căci de nu, vom vedea în continuare doar mici clanuri care se războiesc.

Dezordinea, anarhia exista din cauza acestei mentalităţi a oamenilor pentru care nimic nu este mai mare, mai vast, că mica lor familie. Şi ei cred că asta este minunat, formidabil şi ca toată lumea trebuie să încurajeze asta. Ascultaţi doar la sfaturile pe care mulţi părinţi le dau copiilor lor: să se descurce, să trişeze, să-i calce pe ceilalţi în picioare pentru a reuşi cu orice preţ... Nu idei divine le insufla, ci proiecte dintre cele mai egoiste şi interesate. Din când în când li se spune că trebuie să existe între fraţi şi surori puţină dragoste, generozitate, indulgenta, dar chiar şi aşa, nu se vede asta prea des, ci chiar membrii aceleiaşi familii se sfâşie...

Se spune deseori ca familia este o celulă a societăţii. De acord, dar să vedem cum funcţionează celulele în organismul uman? Toate, acolo, la un loc, muncesc pentru binele întregului organism. Şi în societate ce vedem? Toate familiile sunt distincte, separate şi chiar rivale: fiecare are idei diferite, proiecte diferite, intenţii diferite, care sunt fără încetare cauze de dezordine. Trebuie să mergem acum mai departe, e nevoie de o înţelegere mai vastă şi trebuie ca toate familiile să se topească în marea Familie, Familia Universală. Asta nu înseamnă că ele trebuie să se descompună şi să dispară. Nu, ci trebuie să se unească pentru a servi unui scop care le depăşeşte. Aşa cum toate celulele corpului sunt legate unele cu altele şi muncesc pentru această celulă imensă care este fiinţă umană, pentru a o menţine în stare de sănătate, la fel toate familiile vor trebui să muncească pentru că organismul umanităţii întregi să devină sănătos.

Când spun că partea spirituală trebuie să fie pe primul loc, ei bine, chiar asta este partea spirituală: colectivitatea, marea Familie, Fraternitatea Universala şi mica familie trebuie să urmeze pe locul doi. Atâta timp cât mica familie va fi pe primul loc, nimic nu o să se poată aranja. De aceea, nu trebuie să ne temem să înlocuim unele concepţii dacă ele sunt strâmbe, greşite, depăşite. Familia nu va dispare, nu se pune problema să o facem să dispară, dar ea se va lărgi, va intra în marea Familie şi se

va realiza Împărăţia lui Dumnezeu şi Dreptatea sa, Vârsta de Aur…

Nu sunt împotriva familiei, admir familia şi eu am o familie. Familia este necesară, dar nu trebuie să sacrifici totul pentru ea, căci nu ea este lucrul cel mai mare şi cel mai important. Aş merge chiar mai departe spunând că familia are ca misiune să-i ajute pe membrii săi să se încadreze în marea familie universală. Iată ceea ce mi-ar plăcea să vă fac să înţelegeţi: importanţă acestei mări Familii, acestei fraternităţi universale, pentru care fiecare membru trebuie să muncească. Până în prezent, familia şi-a ratat misiunea şi de aceea se dezmembrează. Câte familii mai exista încă în care se trăieşte în armonie? Priviţi la numărul de divorţuri… Statisticile vorbesc singure. Este vina mea? N-am nicio vână. Înainte de a fi spus vreun cuvânt despre asta, alţii şi-au luat sarcina demolării ei.

Pentru a salva familia trebuie ca noţiunea să fie lărgita, trebuie ca ea să cuprindă întregul pământ. Trebuie ca umanitatea întreaga să devină o singură familie. Nu mă înţelegeţi greşit: asta nu înseamnă că nu trebuie să vă mai ocupaţi de membrii familiei voastre, să-i hrăniţi, să-i adăpostiţi, să le daţi bani, să-i instruiţi. Nu, dar cu aceasta lărgire a conştiinţei o s-o faceţi mai bine decât înainte. Le veţi explica faptul că se vor rezolva toate problemele numai dacă se vor strădui să creeze această Familie universală. Până în prezent nu familia este cea care a reuşit să împiedice nenorocirile, războaiele şi mizeriile. Şi toate acestea vor continua. Dar dacă familiile se vor topi într-o mare Familie, nu va mai fi război, nici mizerie.

Soluţia, adevărata soluţie, trebuie să o căutăm în lărgirea familiei. Atâta timp cât vă limitaţi la micul vostru cerc familial, nu veţi putea niciodată să contribuiţi la binele lumii întregi: ceea ce faceţi, faceţi doar pentru voi şi e chiar îndoielnic că în acest mod acţionaţi cu adevărat pentru binele vostru. Ocupându-vă de voi înşivă, Dumnezeu ştie dacă va serviţi interesele! Dar străduindu-vă ca toate familiile să se topească într-o mare Familie, acţionaţi nu numai pentru ceilalţi dar şi pentru voi înşivă.

Căci dacă această idee se realizează, ea va aduce în întreaga lume avantaje de care şi voi veţi beneficia. Dacă nu, nu veţi face niciodată bine nimănui, nici măcar propriilor copii, deoarece cu modul vostru de a-i iubi le veţi insufla noţiuni prea personale şi într-o zi spiritul lor va fi acela care vă va reproşa că nu le-aţi dat idei divine şi i-aţi făcut să întârzie pe drumul evoluţiei.

Deseori copiii îi fac pe părinţi nefericiţi pentru ca în mod inconştient le reproşează de a-i fi educat într-o manieră prea îngustă, de a nu le fi arătat drumul măreţiei, al luminii. Ei da, treaba asta merge departe! Câţi oameni nu se simt mândri de ei înşişi pentru că sunt convinşi că-şi fac datoria şi se străduiesc pentru binele familiei lor. În realitate, nu este atât de sigur dacă-i fac bine. Dacă judecam conduita lor din punct de vedere ceresc, nu fac chiar nimic bun căci se mulţumesc să-şi menţină membrii familiei în îngustime, egoism şi obscuritate. Aşa ca atenţie, forţaţi-vă să vă schimbaţi punctul de vedere, consacraţi-vă acestei activităţi pentru marea Familie şi totul se va aranja în viaţa voastră. Fiinţele au nevoie de o hrană spirituală şi ele vor sfârşi prin a vă abandona dacă nu sunteţi capabili să le-o daţi. Câte femei nu şi-au părăsit bărbatul pentru ca el nu se ocupa decât să le copleşească în plan material, fără să le dea niciodată nimic sufletului şi spiritului lui!

La ora actuală, o mulţime de părinţi se plâng că propriii lor copii îi părăsesc, pentru a intra în sectele care s-au înmulţit de câţiva ani. Ei nu înţeleg de ce, cu toată dragostea, sacrificiile şi bunătatea lor, aceşti copii au nevoie să meargă să caute o alta „familie” în altă parte. Şi atunci se înfurie, alertează autorităţile, se adresează jurnaliştilor şi lansează acuzaţii, deseori nejuste, pentru ca opinia publică să le dea dreptate. Căci dacă familia se dezmembrează, dacă familia, care este la baza întregii vieţi sociale, este în pericol, este grav, este periculos. Bineînţeles, este periculos, şi este magnific să vrei să protejezi familia, eu sunt de acord şi întreaga mea viaţă nu fac decât asta. Dar cum să procedez? Şi care anume concepţie asupra familiei trebuie apărată? E o întrebare

care trebuie să ne-o punem.

Dacă psihologii, educatorii ar analiza cu onestitate întrebarea din punct de vedere filosofic, etic, psihologic ar descoperi care este motivul pentru care unii copii simt nevoia să-şi părăsească părinţii. Căci tineretul de azi are nevoie de altceva decât ceea ce i se propune, are nevoie de o viziune asupra vieţii mai largă, mai vastă, mai nobilă, mai dreapta şi acest lucru îl cauta el în secte.

Mulţi copii vor să plece de acasă datorită îngustimii, lipsei de înţelegere a părinţilor lor, sau a modului lor de a trăi, prea ordinar, prea primitiv. Şi e adevărat, tineretul are nevoie de un ideal, el vrea să trăiască o viaţă mai frumoasă, mai luminoasă, mai spirituală, vrea să cunoască partea ascunsă a lucrurilor; e atras de mister, de supranatural. Din păcate, unii indivizi profita de aceste tendinţe pentru a-i atrage, pentru a-i duce de nas şi pentru a se îmbogăţi dându-se drept mari Maeştri, ei având în realitate aceleaşi vicii şi slăbiciuni ca şi ceilalţi. Ei nu ştiu că nu ai voie să te dai drept Maestru dacă nu ai fost pus la încercare, ales şi delegat de către Maeştri adevăraţi pentru a face această treabă. Dar oamenii sunt atât de ignoranţi şi de lipsiţi de discernământ că sunt în stare să persecute un adevărat Iniţiat, dar în schimb să urmeze pe un individ oarecare care se proclama el însuşi profet, salvator sau Hristos. Doamne Dumnezeule, dacă exista atâţia Hristoşi în lume, cum se face ca umanitatea este într-o stare atât de jalnică?

Şi acum, celor ce vor cu adevărat să apere şi să protejeze familia, le pot spune acest lucru: atâta timp cât părinţii nu vor face nimic pentru a duce o viaţă mai frumoasă, mai inteligentă, mai nobilă, mai vastă pentru a fi modele de perfecţiune pentru copiii lor, aceştia vor fi oricând tentaţi să-i părăsească în cel mai scurt timp posibil. Să hrăneşti un copil, să-l îmbraci, să-l faci să meargă la şcoală, nu este suficient. Trebuie să-i mai dai şi altceva inimii lui, sufletului lui…

Tot ceea ce faceţi, să faceţi cu ideea universalităţii în minte, numai astfel vă veţi ajuta cu adevărat familia. Şi

mai mult decât atât, toate acele fiinţe pe care le-aţi luminat şi le-aţi apropiat de Dumnezeu, vor veni în preajma voastră în următoarele încarnări pentru a vă recompensa. Căci să nu credeţi că vom trăi la infinit cu membrii familiei noastre actuale, asta o facem doar pe durata unei singure încarnări, Dumnezeu ştie unde vor mai fi după aceea! Şi atunci, merita să sacrifici lucruri veşnice pentru o familie pe care o ai numai în timpul unei existente?... Ceea ce merită, este de a avea o familie pe veci. Eu, tocmai asta şi fac, mă străduiesc pentru a avea o familie pentru o veşnicie... şi o s-o am.

Cu cât veţi vrea să vă păstraţi familia doar pentru voi, pentru ca asta va face plăcere vouă înşivă, cu atât mai repede o veţi pierde; toţi vă vor părăsi şi nu vor mai veni niciodată să se reîncarneze în preajma voastră, pentru că vor avea o amintire urâtă despre voi! În timp ce, acţionând aşa cum încerc eu să o fac, adică în mod dezinteresat, o să vă am pe toţi lângă mine, chiar şi în alte reîncarnări. Din cauza a tot ceea ce vă dau, veţi veni să mă căutaţi chiar pe alte planete pentru a-mi mulţumi. Căci ceea ce încerc eu să vă dau este mult mai mult decât poate să vă dea o familie obişnuită.

Dacă veţi citi Evangheliile, veţi vedea că Ioan avea aceeaşi concepţie ca şi mine asupra familiei. Într-o zi, povesteşte Evanghelia, pe când Iisus se adresa mulţimii, mama şi fraţii săi care erau afară, încercară să-i vorbească. Cineva îi atrase atenţia, dar Iisus îi răspunse celui ce i-a spus aceasta: „Cine este mama mea şi cine sunt fraţii mei?” Apoi întinzând mâna spre discipolii săi, a spus: „Iată mama şi fraţii mei. Căci acela ce îndeplineşte voia Tatălui Meu care este în Ceruri, acela este şi fratele şi soră şi mama mea”. Deci, vedeţi, pentru Iisus, adevărată familie o constituie copiii lui Dumnezeu care reprezintă o familie uriaşă pe pământ şi chiar până pe alte planete. Iată de ce sunt şi eu adeptul marii Familii.

Cât despre mica familie, să nu mai vorbim! Ea este prea posesivă. Ştiţi de ce fiecare tine aşa de mult la propria familie? Veţi spune: „Păi din dragoste, din

ataşament”. Nu, eu nu cred că din acest motiv. Oamenii se gândesc la ei înşişi, încearcă să aibă grijă de bătrâneţea lor, să se simtă înconjuraţi, iubiţi. E o manieră atât de egoistă! Priviţi animalele: imediat ce puiul de animal este în stare să se descurce singur, hai, întinde-o, mama îl alungă. Animalele sunt mai dezinteresate decât oamenii, ele nu încearcă, în ceea ce le priveşte, să-şi acapareze copiii, sub pretext că-i iubesc! De multe ori nu exista pic de dragoste la părinţii aceia, ei nu se gândesc decât la ei înşişi. Ataşamentul lor nu este nimic altceva decât egoism sau frica.

Acum, în lumina acestor câteva cuvinte, studiaţi-vă şi încercaţi să vedeţi cum vă consideraţi familia, care vă sunt sentimentele, scopurile, proiectele… Încercaţi să vedeţi dacă nu este preferabil să depăşiţi aspectul individual, personal al familiei pentru a o considera în dimensiunea sa universală. Căci mica familie nu e nimic fără cealaltă, marea Familie. Ştiu că asta va contrazice convingerile şi obişnuinţele umane, dar n-am ce face, trebuie să dezvălui adevărul pentru a vă face să aveţi o conştienţă mai largă asupra lucrurilor.

Câte teme mai sunt de adus la lumina, de corectat, de reaşezat! Atâtea concepţii greşite s-au acumulat în decurs de mii de ani şi împiedica fericirea omenirii! Uitaţi-vă, toţi se preocupa doar să-şi aranjeze propriile lor afaceri pentru a supravieţui, a mânca, a se îmbrăca, a câştiga bani, a se căsători, a avea câţiva copii… Nu se gândesc decât la ei înşişi. Din când în când, fac câte ceva şi pentru societate, puţin, dar în general, totul este pentru ei înşişi… Iată de ce soartă omenirii nu se îmbunătăţeşte, pentru ca nimeni nu se gândeşte la colectivitate, toţi se gândesc numai la ei, la familiile lor. Ei cred că punându-şi afacerile la punct vor trăi în siguranţă, dar asta nu este adevărat.

Noi toţi trăim în colectivitate, şi dacă în această colectivitate izbucneşte o revoluţie, o revoltă, un război, bunurile noastre individuale nu mai sunt în siguranţă. Chiar dacă ne aranjăm propriile afaceri, în realitate ele nu sunt niciodată definitiv aranjate pentru că pot veni pe

neaşteptate, din partea colectivităţii, zguduituri care pot distruge totul. Exista în permanenţă o sabie a lui Damochles suspendată deasupra capului fiecărui individ. Istoria a arătat-o; s-au văzut atâtea personaje puternice şi bogate, pe care se părea ca nimic nu le putea atinge! Dar în societate s-au produs tulburări şi au sfârşit prin a pierde totul, chiar şi viaţa. Asta arată că destinul familiilor e legat de cel al colectivităţii. Deci, dacă se îmbunătăţeşte viaţa colectivă, fiecare individ va fi în siguranţă, căci numai stabilitatea colectivă, de care depinde totul, dă siguranţă şi bogăţie indivizilor.

Există două moduri de a ne vedea interesul. Primul este acela de a gândi că aranjându-ne propriile afaceri, fără a ţine seama de orice altceva, va fi bine. Dar, v-am spus, asta este imposibil, deoarece suntem legaţi de colectivitate şi dacă se abat nenorociri asupra unora, noi nu putem fi scutiţi, suntem şi noi prinşi în aceleaşi vâltori. Celălalt mod de a vedea lucrurile, cel adevărat, este cel care începe prin îmbunătăţirea afacerilor colectivităţii, deoarece fericirea sau nenorocirea fiecărui individ depinde de starea acestei colectivităţi.

Da, singura soluţie pentru a proteja cu adevărat familia consta în a munci pentru colectivitatea mondială, trebuie ca toţi cârmuitorii tuturor ţărilor să înţeleagă că este necesar să se formeze un guvern mondial, trebuie ca toate ţările să se topească într-o singură ţara, întregul pământ să devină o singură familie. Veţi spune: „E imposibil, exista motivele acestea şi acelea care împiedică să…”. Ştiu tot ce îmi puteţi spune. Pentru moment, desigur, voi aveţi dreptate, dar eu, eu acţionez pentru viitor. În viitor această unitate se va face, pentru că evenimentele vor conduce oamenii spre aceste concepţii. Nenorocirile, războaiele îi vor obliga pe oameni să-şi modifice punctul de vedere.

Trebuie să acceptăm acum această nouă filosofie pe care era Vărsătorului o aduce în lume, trebuie să o întreţinem, să o întărim, acordându-i un loc din ce în ce mai mare în inima noastră, în inteligenţa noastră, în

sufletul şi spiritul nostru. Gândurile şi sentimentele tuturor fiinţelor luminate formează o puternică unda luminoasa care se propagă şi acţionează asupra tuturor creierelor omeneşti şi într-o bună zi, lumea întreaga va fi influenţată, contaminată de această nouă lumina. De aceea, aşa cum v-am tot spus, lăsând oamenii să ignore faptul că gândul reprezintă o forţă activa se frânează enorm evoluţia omenirii. Dar noi, care cunoaştem puterea gândului, a meditaţiei, a rugăciunii şi rezultatele benefice pe care ele le pot produce asupra omenirii, noi participăm la această activitate luminoasa pentru ca idealul Fraternităţii Albe Universale să se propage în lumea întreagă. Şi Fraternitatea Alba Universala nu cere decât un singur lucru: ca lumea întreaga să formeze o singură familie.

Toate religiile cred că oamenii sunt copiii aceluiaşi Tată. Se crede, se crede… dar ce folos că se crede, dacă se acţionează exact ca şi cum nu s-ar crede nimic? Chiar creştinii, care au insistat atât de mult asupra legăturii frăţeşti care trebuie să existe între oameni, din moment ce rugăciunea lor începe chiar cu aceste cuvinte: „Tatăl nostru, carele eşti în Ceruri…” priviţi-i cum se comporta între ei! Duceţi-vă în tribunale şi vedeţi acolo dacă sunt fraţi şi surori! Încalcă toate învăţăturile date în Evanghelie, se învrăjbesc, se sfâşie, între tari, între Biserici, şi chiar în cadrul aceloraşi familii… Şi atunci?

Fraternitatea Alba Universala desfăşoară o activitate formidabila în lume; nu se poate vedea încă, dar se va vedea ceva mai încolo, toţi vor vorbi limbajul nostru, vă spun eu. Şi atunci, este aşa de rău să luaţi parte la această activitate?… Ar trebui să fiţi mândri de a vă putea spune: „A! Viaţa mea capătă sens, căci acţionez pentru lumea întreaga”. Dar în loc să participe la o operă formidabil de mare şi de frumoasă şi să fie în sfârşit folositori la ceva, oamenii prefera să se mulţumească cu o viaţă neimportanta, ştearsă. „Da, veţi spune, dar este o activitate care nu se vede”. Poate că nu se vede, dar se simte!

Vă invit să participaţi la activităţi gratie cărora veţi

simţi ca viaţa va devine atât de interesantă, atât de luminoasă, că veţi fi voi înşivă miraţi. Trebuie să ajungeţi să înţelegeţi că adevărata glorie, adevărata putere, adevărata fericire se afla tocmai în acest gând, în această dorinţă de a face o lucrare divina pentru lumea întreagă, căci în acest fel declanşaţi puteri spirituale care vin să vă viziteze. Şi aici, aveţi pentru asta tot ceea ce vă trebuie: filosofia, condiţii bune de viaţă, cadrul, ambianţă... Atunci, ce aşteptaţi pentru a începe să acţionaţi? Toată lumea e gata imediat să ia parte la nişte scandaluri, pe undeva, dar să ia parte la o muncă divină, asta nu, niciodată, pentru nimic în lume!

Trebuie să vă spun acum ca această activitate prodigioasă ce trebuie desfăşurata aici pe pământ, a fost deja hotărâtă, decretată, acolo sus. Cerul a hotărât ca toate valorile umane vor fi schimbate. Numai ca Cerul nu poate interveni direct pe Pământ, căci regiunile intermediare sunt un fel de zone închise între ele; nu că ar fi cu adevărat separate, dar dat fiind faptul că fiecare a fost făcută dintr-o materie de densitate diferită, pentru a putea acţiona în fiecare din aceste regiuni trebuie să fii, de fiecare dată, dotat cu instrumentele corespunzătoare. Spiritele lumii invizibile sunt foarte puternice, dar ele nu pot acţiona cu eficacitate în planul fizic deoarece nu sunt alcătuite din materie fizica. În şedinţele de spiritism, mediumul are rolul de a furniza o materie fluidica, numita ectoplasma, datorită căreia spiritele se pot manifesta. Dacă li se da această materie, ele pot, în câteva secunde, să demoleze o casă, pe când fără această materie ele nu pot să deplaseze nici măcar un fulg.

În acelaşi mod, spiritele cele mai elevate din lumea divina nu pot interveni în treburile oamenilor dacă oamenii înşişi nu le creează posibilitatea de a acţiona. Imaginaţi-vă o fortăreaţă enorma: atâta timp cât nu exista un trădător în interior ca să deschidă porţile duşmanilor, niciodată aceştia nu vor putea pătrunde înăuntru. Într-una din zile, spuneam în faţa Fraternităţii: „Ştiţi voi cine sunt eu?” Bineînţeles, toţi se aşteptau ca eu să spun: „Sunt Iisus...

sunt Sfântul Pavel… sau Tamerlan!” pentru ca, după tonul solemn pe care-l foloseam, aceasta nu putea fi decât o mare revelaţie. Dar iată ce am spus: „Eu sunt trădătorul numărul 1!” Ce decepţie! Ca să fii trădător, nu este prea grozav. Dar le-am explicat: „Pământul seamănă cu o fortăreaţă – atât de obscură şi de bine baricadata, ca armata cerească nu poate să pătrundă înăuntrul ei – trebuie deci să existe un trădător, şi eu am acceptat să joc acest rol, pentru a deschide porţile luminii şi dragostei”. Ei, atunci s-au liniştit şi au început să înţeleagă.

Spiritele de sus nu pot face mare lucru pe pământ, căci pe pământ oamenii sunt mai puternici decât toate armatele cereşti la un loc, şi când vor să le ţină piept, nimic nu-i de făcut. De aceea Cerul cauta pe câte cineva care să accepte să-i dea drumul înăuntru. Deci, în realitate, spiritualiştii sunt „trădătorii” cu ajutorul cărora Cerul se poate strecura. De aceea şi voi trebuie să deveniţi „trădători” pentru a permite spiritelor divine să pătrundă şi să transforme totul pe pământ.

Aşa ca acum hotărâţi-vă; trebuie să formăm acum o fraternitate de fiinţe foarte avansate, care vor acţiona pentru a permite intrarea armatelor Cerului în vederea transformării întregului pământ. Şi apoi, vă spun eu, vor fi din ce în ce mai mulţi lucrători care vor veni să ne ajute.

Articol VIII. Cap. 8 – Fraternitatea – o stare superioară a conştiinţei

Articol IX.

I.

Când aruncam o privire asupra lumii, asupra societăţii, asupra familiilor, constatăm că totul este astfel organizat pentru a satisface natura umană, ceea ce înseamnă, în realitate, natura animala cu instinctele ei cele mai primitive. Toate regulile, măsurile, normele, toate criteriile societăţii, întreaga educaţie chiar, sunt concepute în funcţie de această mentalitate atât de răspândită: să-ţi tragi spuza pe turtă ta, să acaparezi, să câştigi, să profiţi. De aceea asistăm la atâtea rivalităţi, lupte, masacre.

Şi totuşi, în momentul în care omul a fost creat în

atelierele Domnului, Inteligenta Cosmică a plasat în el germeni care urmau să se dezvolte într-o zi sub formă de calităţi, de virtuţi, de gesturi sublime de abnegaţie şi de renunţare. Se mai văd, când şi când, manifestându-se la anumite fiinţe… Fără nicio îndoială, comportarea lor ne dovedeşte că o natură divină se manifesta prin intermediul lor. Dar ei sunt atât de puţin numeroşi, încât nu pot influenţa mulţimea şi chiar, câteodată, pot deveni victimele acesteia, deoarece această mulţime, incapabilă să îi aprecieze, se arunca asupra lor pentru a-i masacra.

În conferinţele mele m-am oprit adeseori asupra acestei probleme atât de importante a celor două naturi ale fiinţei umane: natura inferioară, animalica – pe care am numit-o personalitate – şi natura superioară, divină, care doarme încă în fiecare dintre noi deoarece nu ne-am dat niciodată osteneala de a o dezvolta – pe care am numit-o individualitate. Aceste două naturi se găsesc în om într-o stare atât de încâlcita încât lui nu-i este întotdeauna posibil de a discerne care din ele este pe punctul de a se manifesta şi deseori, deşi el este convins că acţionează în mod onest şi integru, în realitate este pe punctul de a-şi asculta natura sa inferioară şi se comporta ca un animal. Şi dacă acum anarhia şi egoismul au devenit legi, este pentru ca majoritatea oamenilor considera normal să se ia după natura lor inferioară, animală, care este totdeauna dornică să-şi facă de cap, şi să-şi satisfacă toate capriciile în detrimentul celorlalţi, ca şi cum numai ea singură ar fi pe lume.

Închipuiţi-vă acum ca un Iniţiat, un Maestru ar vrea să-i facă pe oameni să iasă din aceasta harababura şi ca, pentru aceasta, creează o Fraternitate pentru a-i aduce să trăiască într-o atmosferă de pace, unde nimeni nu este aservit altcuiva, nimeni nu este vrăjit, din contră, unde fiecare este lucid, se simte liber şi independent, dar într-o atmosferă de armonie colectivă… Când o fiinţă care nu are nicio idee despre aceste noi concepţii ajunge la Fraternitate, evident că astanu-i place, se revoltă şi nu face nimic altceva decât să critice. De ce aici toată lumea

este respectuoasă? Şi ce înseamnă liniştea asta? Aceasta este înrobire, hipnotism, vrăji, acestea trebuie refuzate! Adică, în realitate, vor întoarcerea la haos. Cu o astfel de mentalitate oamenii nu pot face altceva decât să se precipite spre catastrofa.

Este cea mai mare greşeală să gândiţi şi să credeţi – cum o fac mulţi – ca devenind anarhici şi contestatari se vor dovedi mai inteligenţi, mai liberi şi mai puternici. Dacă ei ar studia modul în care Inteligenta Cosmică a creat organismul uman, ar observa în funcţionarea lui anumite legi pe care le-ar putea transpune în alte planuri. Pentru că organismul uman să funcţioneze bine şi să fie sănătos trebuie că celulele sale să lucreze în armonie, cu dezinteres şi nu exclusiv pentru ele însele; stomacul nu trebuie să digere doar pentru el, inima nu trebuie să bată numai pentru ea însăşi, plămânii nu trebuie să respire doar pentru ei… nici picioarele, ochii, urechile, creierul… ci pentru tot întregul, pentru bunăstarea întregului corp, pentru omul luat ca un întreg. În timp ce la oameni, fiecare e pentru sine. Iată de ce omenirea este un organism bolnav, atât de bolnav încât este în pericol de moarte.

Bună funcţionare a unui organism depinde de modul de respectare a legii sacrificiului, a impersonalităţii. Când există o manifestare de egocentrism pe undeva, apar celule recalcitrante care vor să formeze un stat în stat, organismul se îmbolnăveşte. Aceste celule sunt ca o tumoare, un cancer care roade organismul, pentru ca ele nu asculta de legea dragostei, ele vor să trăiască pentru ele însele…

Prin intermediul omului, însuşi Inteligenta Cosmica ne vorbeşte, ne explica, ne da îndrumări. Dar oamenii prefera să se instruiască din cărţi scrise de oameni roşi de viermi, bolnavi, ca şi cum oamenii aceştia ar putea fi în posesia adevărului! Şi acolo unde natura a înscris totul, acolo unde se găseşte o bibliotecă vie, în fiinţă omenească pe care a creat-o Dumnezeu, nimeni nu se duce să citească şi să înveţe.

Avantajul vieţii colective este ca ea îl obliga pe om să

se pună în acord cu alte fiinţe; el face progrese datorită acestei sincronizări cu colectivitatea. Şi cum colectivitatea umană tinde să fie în armonie cu o colectivitate mai vastă, colectivitatea cosmică, încercând să se armonizeze cu ceilalţi, omul intra în contact cu Inteligenta Cosmica şi astfel primeşte binecuvântările ei.

Omenirea seamănă cu o mare orchestră. Fiecare fiinţă poate fi comparată cu un instrument muzical: clarinet, violoncel, trompeta, vioara, pian, chitara… şi viaţa divina care trece prin fiecare fiinţă sufla în aceste instrumente sau le atinge uşor coardele. Fiecare creatură scoate un sunet anumit şi Inteligenta Cosmica le-a acordat astfel încât ele să poată forma o simfonie în Univers. Doar aici pe pământ simfonia nu exista, deoarece oamenii, antrenaţi de instinctele şi pasiunile lor, nu reuşesc să vibreze aşa precum i-a creat Dumnezeu, la unison cu armonia universală. Ei nu reuşesc deoarece natura lor inferioară le limitează câmpul conştiinţei lor. Dar în ziua în care îşi vor propune ca scop colectivitatea, sau mai degrabă fraternitatea, ei vor vibra în acord cu întreg universul şi datorită acestei armonii vor primi cei mai buni curenţi din cosmos, vor restabili calea pentru ca energiile celeste să poată circula şi să vină să îi viziteze. Nimic nu este mai rău ca o viaţă pur personală, care să nu fie în acord cu viaţa colectivă, viaţa universală, căci ea blochează canalele şi împiedica energiile să circule.

Va trebui să ne reîntoarcem la acea armonie pe care a creat-o Dumnezeu la început. Dumnezeu i-a creat pe oameni pentru ca ei să se acorde între ei, ca într-o orchestră… Dar nu s-a înţeles niciodată ce este o orchestră sau un cor. Corpul nostru fizic, când este în stare perfectă, este un cor, unde toate celulele, toate organele cânta împreună pentru a produce o stare de bine, bucurie, sănătate. Când celulele nu mai cânta în armonie, omul se simte suferind, dezechilibrat, nefericit şi boala ia diverse forme, în funcţie de sunetele dizarmonioase pe care organele le-au produs.

N-a fost niciodată interpretat faptul că, într-o

orchestra, un muzician nu are dreptul să cânte aşa cum pofteşte: el trebuie să respecte notele, măsură, nuanţele, căci de nu, este dat afară. Ei bine, credeţi-mă, umanitatea nu este o orchestră bună; se aud atâtea disonanţe! Toţi cânta cât îi ţin gurile, interpretează indiferent cum, de îţi vine să-ţi astupi urechile. Fiecare crede că are dreptul să cânte după cum îi place. Aceasta nu e adevărat, dar numai în Şcolile Iniţiatice li se explica oamenilor că trebuie să se armonizeze. Pentru a se armoniza, trebuie ca mai înainte să înţeleagă că armonia este preferabilă. Apoi, trebuie să o dorească cu o intensă dragoste; şi, în sfârşit, trebuie să se hotărască să facă eforturi şi sacrificii pentru a o realiza. Şi apoi?... apoi, nu mai este nimic de spus, armonia va vorbi de la sine...

Reţineţi deci acest gând, că va trebui să faceţi tot posibilul pentru a accepta Marea Fraternitate Alba Universala ca un punct de plecare pentru evoluţia voastră, căci alt drum nu mai exista. Dacă fericirea şi abundenta nu au coborât încă pe pământ, e pentru ca omenirea e împărţită. Fiecare nu urmăreşte decât binele lui personal, oamenii nu sunt îndemnaţi să acţioneze pentru binele lumii întregi, ci rămân în cercul strict al personalităţii lor şi în aceste condiţii Împărăţia lui Dumnezeu nu poate veni. Numele Fraternităţii Albe Universale subînţelege o alta activitate, cu alte metode, un alt ideal: Împărăţia lui Dumnezeu, fericirea umanităţii. Totul este cuprins în aceste trei cuvinte: Fraternitatea Alba universală. Această denumire deranjează pe unii, care – se pare – sunt împotriva ei. Cu atât mai rău pentru ei, nu ştiu de ce se lipsesc.

Imaginaţi-vă că aparţineţi unei orchestre. În timp ce va cântaţi partitura, auziţi ridicându-se de jur-împrejur acea armonie care provine de la celelalte instrumente şi vă simţiţi dilatat, fericit. Cântaţi numai partitura voastră şi toată această armonie, aceasta frumuseţe din jurul vostru vine şi vă îmbrăţişează. Sau luaţi exemplul unui cor: cântaţi numai câteva note şi toţi ceilalţi va bombardează cu o poezie, cu o armonie minunata care va dilata.

Ceea ce vă doresc eu e numai binele vostru şi nimic altceva. Dacă n-ar fi adevărat, de mult v-aş fi escrocat şi aş fi plecat, spunând: „La revedere, la revedere!” Şi nu mi-au lipsit ocaziile: au fost câteva femei extrem de bogate care, nu ştiu de ce, voiau să se căsătorească cu mine şi să-mi dea toată averea lor, dar eu n-am acceptat niciodată, nu m-a interesat acest lucru. Deci nu am devenit mai bogat, ci am rămas liber ca să vă ajut. Căci, ceea ce contează pentru mine este doar binele vostru, să vă văd limpezi, curaţi, luminoşi, puternici, voinici, fericiţi. Din ce motiv?… Pentru satisfacţia mea personală, atât! Vreau să-mi pot spune: „Vezi, ai reuşit!” Şi cine vorbeşte aici, individualitatea sau personalitatea? Voi sunteţi cei ce trebuie să analizaţi asta.

Vă spuneam într-una din zile că nu exista acţiuni complet dezinteresate, chiar Dumnezeu are un interes în ceea ce ne priveşte. Dezinteresare absoluta nu exista; există numai grade de interes, mai mult sau mai puţin spirituale. Şi chiar când nu doriţi decât un singur lucru, să faceţi pe oameni fericiţi, luminoşi şi liberi, chiar şi atunci aveţi un interes, să arăţi, să semănaţi cu soarele, cu Dumnezeu. Acest interes este atât de dezinteresat încât intra într-o altă categorie şi devine divin, dar în realitate aveţi totuşi un interes. Şi eu am unul, mai mare decât toate: să las în voi amprentele lumii divine, urme de neşters, pentru ca mai târziu, când veţi fi departe de mine să vă puteţi aminti de asta.

II.

De multe ori când nu ne simţim prezentabili, fie că suntem prost îmbrăcaţi, fie că suntem în dispoziţie proastă, încercam să ne ascundem. În alte zile, din contră, ne simţim în forma, avem chef să ne arătăm, să plăcem altora şi să primim ceva de la ei, cel puţin aprobarea lor. E atât de natural! Chiar la animale, la păsări, există acest instinct. Ele ştiu ce înseamnă să fii frumos, sau urât. Priviţi păunul, dacă şi-a pierdut penele, se ascunde, altfel se plimba pentru a-şi le etala. Şi asta nu este adevărat doar pentru aspectul exterior, de aceea am îndrăznit să spun într-una din zile ca cei ce nu doresc să trăiască într-o

fraternitate înseamnă că în interior se simt dezagreabili. Da, e absolut adevărat. Când aveţi sentimente bune, multă dragoste, atunci încercaţi să le revărsaţi asupra celorlalţi, pentru ca asta unge, da pe dinafară… Şi când vă simţiţi obosit, supărat, dezamăgit, simţiţi nevoia să vă îndepărtaţi.

Deci, faptul că va place să trăiţi în Fraternitate este deja un semn bun, în timp ce dorinţa de a rămâne mereu în vizuina voastră e o proastă recomandare pentru voi. Chiar dacă credeţi că sunteţi teribil de inteligent, ei nu, aflaţi că inteligenta vă este defectuoasa. Căci, repet, când eşti cu adevărat bogat în interior, simţi nevoia să dai din bogăţiile tale şi altora.

Toţi cei cărora le place viaţa în Fraternitate sunt bineveniţi. Chiar dacă nu au capacităţi mari, din moment ce emană această dragoste frăţească ei sunt folositori, căci acesta este elementul de care avem nevoie cel mai mult. Pentru a îmbunătăţi lumea, calităţile intelectuale şi artistice nu sunt suficiente, sunt chiar prea multe calităţi de genul acesta; sunt prea mulţi artişti şi nu sunt destui oameni cărora să le placă viaţa în Fraternitate. Când oamenii vor începe să înţeleagă că Fraternitatea va fi aceea care va salva lumea, totul se va schimba – dar aceasta nu s-a întâmplat încă.

Bineînţeles, istoria ne arată ca, organizându-se în societăţi, oamenii au înţeles totuşi că era mai avantajos să se unească pentru a trăi împreună, căci altfel am mai fi şi acum în situaţia de a pierde toată ziua pentru a ne cauta hrana în pădure. Din ziua în care au înţeles că este folositor de a se uni pentru a avea mai multe mâini şi mai multe picioare, toţi au beneficiat de această nouă situaţie: în timp ce unul pescuia său mergea la vânătoare, altul ţesea o stofă, un altul aranja coliba etc. Şi iată cum toţi îi servesc acum pe toţi şi pot profita de tot. În modul acesta omul poate progresa: el exercita numai o mică activitate undeva şi totul îi stă la dispoziţie, biblioteci, spitale, mijloace de transport, protecţia poliţiei… ceea ce este imposibil când trăieşti separat. În modul acesta, prin inteligenţă să, omul a reuşit să organizeze viaţa colectivă

de o astfel de maniera încât el poseda în prezent mijloace pentru a pune în mişcare lumea întreagă.

Din păcate, aceasta inteligenta nu este încă pusă la punct, căci ea s-a dezvoltat în permanenţă într-un scop egoist. Doar în aparenţă au rezolvat oamenii problema vieţii colective; dacă, în exterior, ei au format societăţi, în interiorul lor au rămas separaţi şi ostili unii faţă de ceilalţi. Sunt încă troglodiţi: în interior fiecare trăieşte separat în vizuina lui. În exterior se văd naţiuni, popoare ai căror membri se susţin unii pe alţii; apărarea teritoriului, securitatea socială, alocaţiile familiale… dar omul n-a înţeles încă semnificaţia acestor progrese pe care a reuşit să le realizeze în viaţa colectivă: toate aceste facilităţi, aceste posibilităţi, aceste beneficii nu le-a descifrat, nu le-a transpus în domeniul interior. De aceea mai trebuie lucrat, pentru ca de acum să reuşească şi pe plan interior, spiritual, să formeze această societate, această unitate, mergând toţi împreună spre acelaşi scop.

Fără a-şi da seama cu adevărat, ţările acţionează în vederea separării, a izolării. Ele au relaţii între ele, bineînţeles, şi asta se numeşte Ministerul Afacerilor Externe, diplomaţie, cooperare… dar în realitate, fiecare ţară vrea să rămână distinctă faţă de celelalte, fiecare vrea să demonstreze că e o forţă formidabila care trebuie să se impună vecinilor săi, dar în interior, ele nu sunt cu adevărat unite. Trebuie deci muncit pentru stabilirea acestei fraţii interioare, pentru această apropiere a ştiinţelor, a popoarelor, a naţiunilor, pentru ca ele să atingă acea conştiinţa sublimă a unităţii şi să trăiască în plenitudine, în abundenţă, în bogăţie exterioară şi interioară.

Dovada că această problemă nu este rezolvată decât pe jumătate e faptul că în exterior oamenii au făcut achiziţii fantastice dar în interior ei sunt încă frământaţi, nefericiţi, în vid, în frig, în mizerie, în obscuritate. Mai e deci încă o etapă de depăşit. Uitaţi-vă la ţările occidentale: în exterior, aproape toţi indivizii sunt hrăniţi, adăpostiţi. Chiar cei mai săraci, chiar cerşetorii, când cad, sunt culeşi

şi duşi undeva spre a fi îngrijiţi; chiar de ultimii mizerabili – în ansamblu – se ocupă cineva. Deci condiţiile exterioare sunt mult mai bune decât în trecut. Da, dar cele interioare… Iată munca ce se cere în viitor, dragii mei fraţi şi surori: să reuşim ca umanitatea să dispună în interior de posibilităţile de care dispune în exterior.

Şi ce îi împiedica, de fapt, pe oameni să formeze Fraternitatea Alba Universală, ce-i împiedica să devină toţi fraţi? Ce anume? V-am mai spus: o iluzie! Ei îşi închipuie că vor fi mult mai fericiţi rămânând separaţi, dar anii trec şi ei devin din ce în ce mai nefericiţi.

Fiecare trebuie să continue să-şi trăiască propria sa viaţă, da, e normal, nimeni nu va cere să vă lăsaţi absorbiţi de viaţa celorlalţi. Aveţi viaţa voastră, organismul vostru, sunteţi separat, independent, dar în lumea invizibilă trebuie să formaţi o unitate. Celulele organismului nu sunt topite unele în altele, o celulă a inimii nu este aceeaşi cu o celulă a stomacului, fiecare îşi păstrează individualitatea dar legăturile lor, afinităţile lor creează între ele acea stare de armonie pe care o numim sănătate. E chiar aşa de greu de înţeles? Nimeni nu pretinde unui negru să devină alb, sau unui alb să devină galben. Nici unui musulman să devină budist, sau unui budist să devină creştin. Creştinii au trimis misionari să-i convertească pe indieni, pe negri, pe galbeni, dar în majoritatea cazurilor aceasta nu a dat rezultate bune. Să-şi păstreze deci fiecare particularităţile sale, dar să existe între ei acea înţelegere datorită căreia vor forma o unitate în lumea divină.

Idealul Fraternităţii Albe Universale este de a-i învăţa pe oameni să nu mai lucreze exclusiv pentru ei înşişi, ci pentru lumea întreagă. Este greu, ştiu, şi pentru moment suntem aproape singurii care facem acest lucru. Dar tocmai în lucrurile grele trebuie să demonstrăm înaintea Cerului că suntem credincioşi şi veridici. Când vor fi mulţi aceia care vor înţelege necesitatea acestei atitudini, meritul nostru va fi mai mic. Acum, în condiţiile acestea atât de grele, e meritoriu să devii un model. Dacă într-o zi Cerul îmi va da posibilitatea să vorbesc lumii

întregi, voi spune numai atât: „Voi toţi, bogaţi şi săraci, savanţi şi ignoranţi, nu vă cunoaşteţi interesul, de aceea treceţi toţi prin dificultăţi de nerezolvat. Când este vorba să profitaţi, să vă amuzaţi, să faceţi războaie – sunteţi cu toţii gata – dar când este vorba să creaţi condiţii pentru ca omenirea întreagă să trăiască fericită, nu mai găseşti pe nimeni. Iată deci că nu vă cunoaşteţi interesul. Înseamnă că nu vă doriţi fericirea, căci altfel v-aţi uni spre a o obţine”.

Ei da, când este vorba de bunuri materiale, de bani, de case, toată lumea este de acord să-şi consacre energiile şi să le obţină. Dar când este vorba de fericire pentru toţi, de libertate, de înflorire pentru lumea întreagă, asta nu le mai spune nimic. Cum se poate explica asta?... Când oamenii vor începe să înţeleagă care le este interesul, toate problemele se vor rezolva de la sine.

În realitate, este cea mai clară, cea mai simplă problemă – dar ei nu s-au căznit s-o priceapă. Trebuie să li se spună: „Dacă aveţi atâtea nefericiri şi dificultăţi, este pentru că le doriţi; în mod conştient sau inconştient le doriţi. Dacă aţi fi dorit contrariul, chiar astăzi l-aţi fi realizat”. Vă spun eu, oamenii nu-şi cunosc interesul. Pe când eu, eu îl cunosc, se afla în Fraternitatea Alba Universală, unde omul învaţă cum să iasă din toate limitările sale; cum să-şi focalizeze dorinţele, gândurile, interesele şi activităţile spre colectivitate, spre aspectul universal al vieţii.

Acum să vă mai spun ceva. Toate mişcările spiritualiste care exista pe pământ sunt măreţe, necesare; toţi cauta cunoaşterea, puterea, realizarea. Asta e bine, dar ele nu au această conştiinţă lărgită care le-ar permite să se preocupe mai puţin decât în trecut de salvarea lor individuală şi i-ar face să depună eforturi în sensul colectivului. E bine să doreşti cunoaşterea şi puterea, dar numai ca mijloace pentru a atinge un scop mult mai înalt: Fraternitatea, viaţa universală.

S-au văzut în istorie mulţi oameni care aveau talente deosebite, mai ales vindecători, sau clarvăzători, dar le

foloseau numai pentru propria lor îmbogăţire, propriul lor prestigiu, nu se preocupau să folosească aceste daruri pentru venirea Împărăţiei lui Dumnezeu şi a Fraternităţii Universale. Şi de aceea, cu toate harurile şi puterile lor, ei nu erau niciodată pe deplin satisfăcuţi. În timp ce aceia care lucrează pentru colectivitate, pentru ideea de universalitate, plutesc în fericire, chiar dacă nu au nici mari talente, nici mari puteri, ei sunt fericiţi, căci ei întăresc egregorul Marii Fraternităţi Albe Universale.

Fiecare mişcare religioasă, politica, artistică formează un egregor, de asemenea şi fiecare ţară. Un egregor este o fiinţă psihică, formată din fluidele, gândurile, dorinţele tuturor membrilor săi care acţionează în acelaşi scop. Deseori, acolo sus, egregorurile se războiesc şi clarvăzătorii văd aceste lupte între egregoruri. Fiecare are culorile sale, formele sale particulare. Egregorul Franţei este un cocoş, al Rusiei un urs etc… Dar nici cocoşul, nici ursul, nici tigrul, nici dragonul nu vor aranja lucrurile. Este necesar acum ca omenirea întreagă să formeze egregorul porumbelului care aduce pacea. Dar cine să o formeze, dacă fiecare lucrează numai pentru el? Creştinii? Duceţi-vă şi vedeţi în Irlanda dacă protestanţii şi catolicii acţionează în vederea păcii!

Fraternitatea Alba Universală a apărut pe pământ deoarece spiritele de sus au hotărât să introducă un curent nou printre oameni. Veţi spune că există deja Rozi-Crucienii, Teozofii, Antropozofii, Mazdazuanii, Cavalerii de Malta, Martorii lui Iehova… şi chiar Trompetele Veşniciei şi că sunt suficiente. Nu, căci nimic minunat n-a ieşit din toate acestea. Fiecare lucrează pentru capela proprie, fiecare crede că e posesorul unic al adevărului şi se considera centrul universului. Se poate spune că mişcările spiritualiste însele sunt acelea care împiedică venirea Împărăţiei lui Dumnezeu pe pământ. Chiar dacă scopul lor este binele, lumina, ele nu acţionează pentru colectivitate.

Numai Fraternitatea Alba Universala accepta lumea întreagă cu particularităţile sale. Ea nu pretinde că depăşeşte celelalte mişcări prin cunoaştere, calităţi, putere

şi cu atât mai puţin prin bogăţie. Celelalte au toate acestea, sunt formidabile, nu le micşorez valoarea, nu sunt îngust, dar le lipseşte un element pe care noi îl aducem: căldura, dragostea, schimburile frăţeşti. Am asistat la întrunirile multor mişcări spiritualiste: era o atmosferă rece, orgolioasa, dispreţuitoare. Nu cu o astfel de atitudine vom face ca Împărăţia lui Dumnezeu să vină pe pământ. Noi aici nu avem, poate, decât un singur element: spiritul de fraternitate, dar pentru moment e cel mai important. Toţi sunt ghiftuiţi de ştiinţă, putere, bogăţii, iar pentru ca pământul să devină o mare familie e nevoie de acest element de fraternitate pe care foarte puţini îl cauta (deocamdată). Dacă însă de acum înainte oamenii se vor hotărî să muncească pentru această viaţă colectivă, şi nu numai pentru putere, prestigiu, glorie şi bogăţie individuală, Împărăţia lui Dumnezeu poate veni. Este simplu, clar, e suficient să acţionezi într-o altă direcţie.

Adevăratul sens al vieţii este de a participa la activitatea acestor spirite mai în vârstă care vor să ajute omenirea, şi să-ţi spui: „Vreau să fac o schimbare, vreau să muncesc pentru o idee divină”. Atunci această idee va creşte şi va cuceri lumea, aducând pretutindeni binecuvântări, dând naştere la genii, la sfinţi, la profeţi. Nimic nu e mai important decât aceasta muncă. Fără ea suntem deja un cadavru ambulant.

Şi voi veţi înţelege într-o zi ca oamenii nu-şi cunosc propriul lor interes. Acolo unde îl situează ei nu îi face decât să devină mai slabi, îi înlănţuie. Ei au deci nevoie de o lumină nouă care nu poate veni decât de la nişte fiinţe care au studiat şi au suferit pentru a cunoaşte aceste adevăruri. Bineînţeles, nimic nu se obţine dintr-odată, e nevoie de timp, de eforturi, dar nu contează timpul şi eforturile, esenţialul este să ştim că acesta este adevăratul nostru interes. Interesul nostru este de a tinde din tot sufletul spre un scop ceresc şi dacă pentru asta trebuie să trecem prin suferinţe, nu are nicio importanţă. Important este de a ne îndrepta spre ce este mai bun.

III.

Transformarea întregului pământ într-o singură familie pare, la prima vedere, imposibilă, dacă privim fiinţa umană aşa cum se prezintă ea. În exterior, e adevărat, oamenii sunt atât de diferiţi: culoare, tipul fizic, moravuri, cultura, religie. Dacă ar fi luaţi parizieni şi eschimosi şi făcuţi să trăiască laolaltă, eschimoşii la Paris şi parizienii în Laponia – asta ar fi într-adevăr foarte complicat. Dar, în realitate, dacă se studiază mai bine problema, se va înţelege ca în forul lor interior oamenii sunt toţi asemănători, căci acolo sus, în natura lor superioară, ei au aceleaşi nevoi, aceleaşi dorinţe, acelaşi ideal. Numai ca, netrăind în aceste regiuni superioare pentru a se cunoaşte şi a vedea că sunt identici, fraţi şi surori, când se privesc se simt atât de îndepărtaţi, diferiţi, opuşi chiar, că ajung să se deteste, să se combată şi chiar să se masacreze.

Evoluţia va face că puţin câte puţin oamenii să se cunoască mai bine şi atunci vor vedea cât de asemănători sunt, aspirând toţi la bucurie, la fericire, la libertate, la cunoaştere, la lumina şi suferind toţi în acelaşi mod. În acel moment vor începe să înţeleagă că diferenţele dintre ei nu sunt decât exterioare şi ca ei sunt asemănători sub măşti diferite. Că actorii unei piese de teatru, care se bat sau se masacrează pe scena, în timp ce în realitate ei fac parte din aceeaşi trupă de teatru şi sunt de fapt prieteni.

Toate fiinţele de aici sunt antrenate în comedii şi tragedii, în timp ce în realitate, sunt toţi fraţi şi surori. Deci, dacă popoarele care se războiesc ar deveni conştiente că vin din aceeaşi patrie de sus, ar înceta să se mai masacreze. Dar această conştiinţă nu s-a manifestat încă: oamenii trăiesc prea jos, la nivelul intestinelor, dorinţelor, pizmelor. Trebuie ca ei să ajungă în sfârşit la conştiinţa că sunt toţi fii şi fiicele ale aceluiaşi tată şi aceleaşi mame, Tatăl Ceresc şi Mama Divină; în acel moment comportamentul lor se va schimba.

Trebuie să reflectaţi la asta, să studiaţi, până ce veţi ajunge la acest adevăr: cu cât se cunosc mai multe lucruri despre fiinţa umană din lumea superioară, cu atât ne dăm seama mai bine ca toate fiinţele sunt construite în acelaşi

fel, au aceleaşi nevoi. Este deci nevoie de o intensă munca interioară ce trebuie depusă pentru a deştepta în sine această senzaţie de unitate.

Când oamenii vor admite că sufletele şi spiritele lor fuzionează acolo sus, atunci vor forma o mare familie, marea familie a Fraternităţii Albe Universale, şi automat vor înceta să se mai războiască. În realitate, v-am mai spus, nevoia de a ne bate nu va dispărea niciodată, numai modurile ei de manifestare se vor schimba. Războiul va deveni, într-o zi, un război de dragoste: oamenii, ca şi stelele, îşi vor trimite unii altora, prin spaţii, raze de dragoste. Da, căci cu cât evoluează mai mult, cu atât schimburile care se fac devin lumina şi dragoste, ca schimburile care se fac între constelaţii şi sori.

Când eram foarte tânăr, în Bulgaria, mi se întâmpla adeseori să dorm sub cerul liber deasupra locurilor din Rila. Era la 2500 m altitudine: câteodată ningea în timpul nopţii şi mă deşteptam dimineaţa îngropat în zăpadă. Ah! Ce amintiri minunate! Deseori, seara, adormeam contemplând stelele. Şi iată cum am descoperit ca stelele şi-au declarat război, ca ele se bat cu lumina şi ca într-o bună zi şi oamenii se vor război cu raze de dragoste. Inteligenta cosmică nu va suprima niciodată în om nevoia de războaie; numai forma războaielor se va schimba şi în viitor nu vor mai fi războaie cu tunuri şi bombe, ci cu lumina, culori, dragoste. Va fi un război, dar ştiţi... crunt! Eu, eu mă declar pentru acest tip de război şi am declarat război omenirii întregi. Ah! Nimic nu e mai minunat decât acest tip de război!

Există deci în om elemente şi tendinţe care nu vor putea fi schimbate niciodată, dar va putea fi schimbată orientarea lor: vor fi făcute să conveargă spre un punct unic, spre vârf. Priviţi piramida. Piramida este un simbol care ne învăţa că totul trebuie să conveargă spre un singur punct, de sus: Cauza Primară, Domnul. Atâta timp cât elementele sunt dispersate, prea divergente, pacea nu se poate instala.

Se spune: „Cunoaşte-te pe tine însuţi”. Trebuie să-l

cunoşti pe om aşa cum e el în exterior, dar şi în interior. Ei bine, în interior, pe planul spiritual, nu exista nicio diferenţă între fiinţe, oricare ar fi rasă căreia aparţin, oricare ar fi gradul lor de educaţie, toţi au fost creaţi, formaţi, după acelaşi model în atelierele Domnului. Pentru moment, deoarece au coborât prea jos în materie, ei nu pot face altceva decât să se deteste, e imposibil să se comporte altfel. Duceţi-vă să vedeţi în mlaştini sau în jungla, toată lumea acolo încearcă să se devoreze. Dar duceţi-vă şi mult mai sus, printre ierarhiile îngereşti şi veţi vedea fiinţe care se îmbrăţişează fără încetare şi îşi oferă daruri. Da, acolo sus aşa e, pe când jos e doar luptă şi ura. Şi de aceea oamenii care au coborât prea jos nu pot face altceva decât să se extermine între ei. Şi mai trag şi concluzii asupra vieţii şi spun că omul e lup pentru ceilalţi oameni şi ca pe pământ domnesc legile junglei… Da, este adevărat, atâta timp cât rămâneţi jos. Dar cu cât urcaţi mai sus, găsiţi dragoste, dreptate, dragoste… Dacă oamenii s-ar putea urca destul de sus, ar fi atât de încântaţi, atât de uluiţi de această realitate, că şi-ar da mâna imediat şi ar începe Vârsta de Aur.

Iată, suntem obligaţi s-o spunem din nou, fără lumina învăţăturilor Fraternităţii Albe Universale nu se va ajunge niciodată la nimic. Dar cu această lumină, totul e posibil. Deja unii au înţeles şi acţionează în această direcţie, dar cum nu pot să influenţeze oamenii care sunt la putere, aceştia fac tot ce vor ei şi mizeria omenirii continua. Dar dacă ne continuăm munca şi rămânem cu adevărat uniţi, legaţi, într-o bună zi vom reuşi să zdruncinăm pe cei ce guvernează cu cruzime şi nedreptate iar ei vor fi obligaţi să se schimbe, sau să lase locul altora, mai bine pregătiţi. Trebuie mers până la a-i obliga. Fără arme, bineînţeles, fără ameninţări, fără nimic altceva decât puterea luminii, dar va trebui să-i obligăm. Dacă vom putea fi numeroşi, ei vor fi forţaţi să ne ia în seamă. Înaintea unei asemenea lumini, înaintea unei asemenea iubiri, armonii, toţi vor capitula.

Avem dreptul să repurtam victorii, dar folosindu-ne

exclusiv de puterea luminii şi a dragostei. Prin revolta şi masacre nu se va ajunge niciodată la nimic. După un timp foarte scurt, e încă mai rău ca înainte. Eu sunt un revoluţionar, nimeni nu e mai revoluţionar ca mine, dar nu sunt ca toţi ceilalţi. După fiecare revoluţie apar aceleaşi dezordini, aceeaşi necinste, aceeaşi risipă, aceeaşi nedreptate… Victimele şi călăii şi-au schimbat locul, dar exista în continuare victime şi călăi. Atunci, unde e progresul? Căci nu transformările exterioare vor fi cele ce vor produce ameliorări adevărate. Mentalitatea umană e cea care trebuie schimbată, căci trebuie efectuata o adevărată revoluţie.

Bineînţeles, mulţi acţionează pentru fericirea oamenilor, pentru pacea în lume, dar cum ei nu ştiu pe ce bază să acţioneze, ei nu reuşesc decât să facă găuri în apă. Adevăratele progrese, adevăratele schimbări se fac în gândire, în inima, în suflet şi asta datorită luminii. Nu se poate realiza o adevărată schimbare dacă se păstrează aceeaşi mentalitate egoistă, necinstita, perfida. Cum vreţi să fie schimbările eficace, dacă mentalitatea rămâne aceeaşi? Asupra mentalităţilor trebuie dirijat atacul, căci dacă se schimba mentalităţile, automat se schimba şi societatea. Totul depinde de mentalităţi. Şi nu se pot schimba mentalităţile, decât printr-o filosofie noua, veridica şi eficace!

Toată lumea vorbeşte ca nimic nu mai merge bine în lume, toţi vorbesc şi scriu pentru a explica ce necesare sunt schimbările, dar nimeni nu da soluţii veritabile. Sunt prea multe vorbe, prea multe cărţi; ceea ce lipseşte este cimentul care poate lega oamenii: dragostea. Este adevărat ca peste tot în lume tinerii încearcă să formeze mişcări, asociaţii. Iată-i, înflăcăraţi, înfierbântaţi, e formidabil! Dar cum instruirea lor e insuficienta, ei nu ştiu cum să se apuce de treabă. Se lansează în aceste întreprinderi fără a şti cât de complicata şi dificilă e natura umană şi după câtva timp se lovesc, se bat şi se separă, dându-şi seama că nu au putut face mai mult decât adulţii pe care îi criticau. E măreţ să vrei să tulburi lumea, dar

trebuie să fi fost instruit în Ştiinţa iniţiatică, căci altminteri nu vei face decât încercări nereuşite.

Trebuie să studiezi natura umană şi în manifestările ei inferioare şi în cele superioare. Atâta timp cât nu cunoşti omul decât în planurile inferioare, poţi spune că nu-i decât o fiară. Trebuie să mergi mai departe ca să vezi ca în el se afla şi o divinitate ascunsă. Problema este să ştii cum să faci să apară aceasta divinitate ascunsa care se afla în om şi exact aici cunoaşterea Ştiinţei iniţiatice se dovedeşte atât de necesară.

Articol X. Cap. 9 – Congresele frăţeşti din Bonfin

I.

Câteva cuvinte, scumpii mei fraţi şi surori, pentru a vă uşura şederile la Bomfin. Este, evident, un sejur bizar aici, care nu seamănă cu cele ce le puteţi face în alte părţi, de aceea e nevoie să vă dau unele lămuriri, altfel vă veţi plictisi şi vă veţi pierde timpul. Pentru ca aici, vedeţi, nu veţi găsi nicio distracţie la modă, nici piscina, nici cinema, nici cazino, nici jocuri… Şi atunci, ce plictiseală!

Mi s-a întâmplat odată să călătoresc cu vaporul. Ştiţi cum e acolo, problema e ca pasagerii să nu se plictisească şi pentru aceasta acolo sunt baruri, piscine, saloane de dans, săli de cinema, jocuri, concerte. Pentru ca tot aveam ocazia, am vrut să-mi dau seama cam în ce consta viaţa pe un vapor în timpul unei traversări şi am rămas stupefiat să văd câte pot fi propuse oamenilor pentru a se distra, la orice oră din zi şi din noapte. Dar această viaţă la bordul unui vapor ilustrează foarte bine mentalitatea majorităţii oamenilor, tot timpul în căutarea de noi distracţii, de noi plăceri. Nimeni nu le-a revelat faptul că au în ei înşişi însuşiri, puteri pe care le pot deştepta pentru a-şi transforma existenta, pentru a-şi găsi pacea, libertatea, fericirea. Ei caută fericirea în exterior şi de aceea rămân nesatisfăcuţi.

Bineînţeles, e imposibil să te lipseşti de tot ceea ce există în exterior, dar trebuie să pui accentul pe posibilităţile lumii interioare, căci omul este plonjat în lumea sa interioară în permanenţă. Nu sunteţi tot timpul

pe cale de a privi, de a asculta, de a atinge, de a gusta ceva în exteriorul vostru, în schimb sunteţi tot timpul cu voi înşivă, într-o lume a gândurilor şi a sentimentelor în care sunteţi plonjaţi şi pe care nu ştiţi cum să o folosiţi. Atâta timp cât veţi conta pe lumea exterioară, veţi avea decepţii. Poate pentru un moment vă veţi imagina că deţineţi ceva, dar după puţin timp, nu veţi mai deţine nimic, totul a zburat. Oamenii sunt în permanenţă în căutarea plenitudinii, dar nu ştiu că trebuie să meargă să o caute în ei înşişi.

Nici chiar voi, dragii mei fraţi şi surori, nu vă daţi seama ce este esenţial în viaţă, ce trebuie să vă preocupe mai presus de toate. Va risipiţi încă din timpul şi energiile voastre cu activităţi pe care le credeţi necesare fericirii voastre, dar daţi-mi voie să mă îndoiesc de asta. Tot ceea ce aţi putea obţine nu vă va da nimic din ceea ce doriţi. Căci eu ştiu foarte bine ce doreşte omul, ştiu de ce are nevoie creatura umană, chiar dacă nu-şi dă seama. Veţi spune că ştiţi persoane care nu au nicio nevoie intelectuala sau artistică – şi cu atât mai puţin spirituală – şi care se mulţumesc foarte bine cu plăcerea fizica. Bineînţeles, şi eu cunosc, am întâlnit o mulţime de oameni din toată lumea şi ştiu că exista de tot felul.

Dar, ceea ce nu ştiţi voi, e faptul că aceste fiinţe, aşa neşlefuite cum sunt, au fost construite în acelaşi atelier ca şi cele mai mari genii, ca şi cei mai mari Iniţiaţi. Nu a sosit încă timpul ca ei să manifeste aceleaşi haruri, aceleaşi virtuţi, dar va veni şi timpul lor şi vor căuta şi ei imensitatea, plenitudinea, Divinitatea. Ei vor înţelege ca activităţile şi obiectele din planul material sunt necesare doar ca suport, ca recipient, ca o învelitoare, pentru a susţine, adăposti sau conţine viaţa divină, viaţa spiritului. Şi când vor începe să înţeleagă că ceea ce au luat ei drept esenţial nu era decât învelişul esenţialului pe care nu-l vedeau, privirea lor se va schimba. Da, numai privirea: vor înceta să privească recipientele şi se vor interesa de conţinut: sau, cum recipientele lor le erau golite, ei se vor ocupa de a le umple la loc şi aceasta va constitui pentru ei

începutul unei vieţi adevărate. Nu trebuie acordat primul loc recipientului, dar nici nu trebuie neglijat sau distrus, căci în acest caz conţinutul se va răspândi şi se va pierde.

Dacă vă vorbesc astfel e pentru că a venit pentru voi momentul să învăţaţi să nu vă mai risipiţi energiile care sunt atât de preţioase. Cerul a fost cel ce vi le-a dat şi el vă urmăreşte cum şi unde le folosiţi. Dacă el observă că vă puneţi la bătaie energiile inimii voastre, ale inteligentei voastre, ale voinţei voastre, în ocupaţii care nu sunt esenţiale, va sfârşi prin a vă lipsi de ele de o manieră sau alta. Bineînţeles, ceea ce povestesc aici nu constituie o hrană prea apetisanta pentru mulţi dintre voi, ei ar prefera să stea la masa undeva, cu şunci şi vin pe masa – vin şi şunci reale… sau simbolice!

În ce scop iau, în general, oamenii vacanţa? Pentru a se ameliora, pentru a se purifica, pentru a se armoniza, pentru a-l găsi pe Domnul? Nu, pentru a favoriza exteriorizarea tuturor tendinţelor instinctive care s-au comprimat în ei în timpul anului. Trebuiau să muncească, trebuiau să trăiască în mijlocul unor oameni cunoscuţi… pe când în vacanţă, în locuri îndepărtate, în mijlocul necunoscuţilor, îşi pot permite toate nebuniile. Şi iată de ce oamenii care ar trebui să se întoarcă din vacanţă odihniţi, întineriţi, revin adeseori epuizaţi, moleşiţi şi încurcaţi în situaţii fără ieşire.

În învăţământul Fraternităţii Albe Universale, discipolul îşi consacră vacanţele purificării şi executării de activităţi spirituale pe care nu era liber să le execute în restul anului. Asta nu înseamnă că în timpul celor zece sau unsprezece luni de munca noi nu avem nicio activitate spirituală; ba da, dar vacanţele ne permit să ne consacram, în sfârşit, în totalitate acestei activităţi. Aerul, marea, muntele, întâlnirile, distracţiile – totul e foarte bine, dar cu condiţia de a avea un ideal suficient de înalt pentru a putea cu adevărat să profiţi de ele, în loc să plonjezi într-o viaţă pasională sau animală.

Avertizez deci persoanele care au venit pentru prima oară la Bonfin, fără să ştie bine unde au nimerit: dacă îşi

imaginează că vor petrece aici vacante ca în altă parte, în curând vor dori să plece. De câte ori n-am văzut eu asta! Pentru unii e prea greu – se pare – să rămână câteva zile în lumina pentru a învăţa câteva din adevărurile esenţiale care le vor extinde conştiinţa. Oamenii nu sunt obişnuiţi să facă o muncă interioară de durata mai lungă, şi cu toate eforturile instructorilor care vor să-i lumineze, să-i elibereze şi să le uşureze şi să le uşureze viaţa, ei se mulţumesc să se bălăcească prin mocirlă.

Doar când veţi începe să obosiţi făcând atâtea activităţi inutile, veţi înţelege ca aici sunteţi învăţaţi să căutaţi esenţialul. Şi esenţialul este să vă armonizaţi cu toate forţele cosmice pentru a deveni un canal de transmisie al Divinităţii, şi nimic nu exista mai presus de asta. O spun, o subliniez şi o voi repet atâta timp cât mă voi afla printre voi, nu aşteptaţi altceva de la mine. În lumea mare, toată literatura tuturor popoarelor vă stă la dispoziţie, ospătaţi-vă din ea cât vreţi, dar când veniţi aici, să ştiţi că veţi auzi vorbindu-se tot timpul acelaşi subiect: cum să vă perfecţionaţi – şi nu veţi găsi altceva decât ocazii de a o face. Veţi spune: „O! Destul! M-am săturat!” V-aţi săturat pentru că nu v-aţi obişnuit încă să desfăşuraţi această activitate. Dar în ziua în care forţele divine se vor declanşa în voi, veţi considera ca momentele de meditaţie din sala sau la răsăritul soarelui nu sunt niciodată destul de lungi şi nu vă veţi simţi niciodată complet sătui.

Unii vor spune: „Ne vorbiţi de munca, dar noi suntem deja obosiţi după zece, unsprezece luni de munca şi am dori să ne odihnim”. Dar cum de nu ştiţi că cel mai bun mod de a vă odihni este de a schimba munca? Şi aici, tocmai, muncă e foarte diferită: nu e vorba să meşteriţi sau să mergeţi la birou pentru a vă câştiga pâinea; e vorba de a dezvolta aceasta natură divină pe care ne-a dat-o Tatăl Ceresc şi care e înăbuşită, îngropată în viaţa obişnuită prin tot felul de activităţi şi de preocupări care nu sunt tocmai divine.

Unii, de altfel, îmi scriu că de abia aşteaptă să revină în fiecare an la Bonfin pentru a regăsi toate aceste condiţii

atât de bune pentru o muncă interioară de aprofundare şi de purificare. Şi când sosesc, constat cât de tare le e faţa marcată de viaţă pe care au trebuit să o ducă în oraşe, în mijlocul agitaţiei şi al zgomotului, într-o atmosferă plină de fum şi tulburată de dezordinele şi angoasele tuturor celor pe care îi frecventează. De aceea, fiecare trebuie să aibă în fiecare zi foarte vie în minte această idee de a munci cu toate adevărurile pe care le primeşte la şcoala iniţiatică şi să nu abandoneze niciun exerciţiu care îl poate ajuta să se amelioreze. Dacă nu, el se va întoarce înapoi la viaţa obişnuită, va deveni şi mai materialist, va deveni egoist sau rău, cum li se întâmpla totdeauna celor ce n-au oferit un scop înalt existenţei lor.

Dacă veniţi aici pentru a continua să trăiţi în acelaşi mod ca în lume – e inutil, veţi suferi, vă veţi simţi hărţuit, nervos şi nu veţi găsi nimic din ceea ce aveţi nevoie. Dar dacă vreţi să găsiţi condiţii bune pentru a introduce în voi înşivă ordinea şi armonia, pentru a permite naturii voastre divine de a înflori şi de a efectua o muncă gigantica pentru binele lumii întregi, atunci aici trebuie să veniţi şi fiţi bineveniţi!

Şi atunci, iată, pentru voi, pentru binele vostru, pentru liniştea voastră, vă cer să faceţi acest efort să folosiţi cel mai bine posibil şederea voastră aici în armonie, dragoste şi lumina. Nu daţi atenţie lipsurilor pe care le constataţi, căci cu toate aceste lipsuri, sau chiar datorită lor puteţi să vă dezvoltaţi cum n-aţi putea-o face nicăieri. În condiţii materiale ideale voinţa nu are atâtea posibilităţi de a se manifesta. În condiţii dificile, în privaţiuni, omul este obligat să facă eforturi, să muncească, să se depăşească. Toţi cei care s-au manifestat în viaţă ca persoane cu caractere excepţionale au trebuit mai întâi să depăşească mari dificultăţi, mari obstacole sau chiar să sufere persecuţii. Singurele condiţii ce trebuie să le căutaţi sunt cele care să permită să vă exersaţi voinţă pentru a reuşi să intraţi în contact cu lumea divină. Şi aceste condiţii le aveţi în Fraternitate. Poate că nu aveţi niciun fel de alte condiţii, dar pentru ridicarea voastră spirituală,

nimic nu vă lipseşte.

II.

Bonfin este ca un loc unde veniţi să faceţi o cură de dezintoxicare. Tot timpul anului aţi trăit în condiţii care nu erau prea favorabile înfloririi voastre: corpurile voastre fizice, şi mai ales corpurile voastre eterice astrale şi mentale sunt saturate de impurităţi pe care trebuie să le eliminaţi pentru a putea relua, cu forţe noi, activitatea pe care v-o cere Dumnezeu. Aici mâncaţi o hrană pură, pregătită de fiinţe pline de dragoste şi atenţie, respiraţi un aer pur, în fiecare dimineaţa vă scăldaţi în puritatea razelor de soare iar vouă vă revine sarcina să faceţi eforturi pentru a introduce puritatea în gândurile voastre, în sentimentele voastre, în dorinţele voastre, în proiectele voastre. Profitaţi deci de condiţiile pe care le aveţi: timp frumos, pace, liniştea pădurii – pentru a medita, pentru a vă reexamina viaţa şi pentru a lua în sfârşit hotărârea de a deveni slujitorii lui Dumnezeu.

Dacă tot veniţi aici să vă purificaţi pentru a deveni capabili să executaţi o muncă divină, încercaţi să nu vă mai risipiţi în activităţi care vor introduce în voi elemente străine acestei activităţi. De aceea, cred că e preferabil să nu plecaţi din Bonfin ca să mergeţi să vă plimbaţi pe plaje. Pentru moment, bineînţeles, nu vedeţi decât partea proastă a acestui lucru, spunând: „Dar asta face bine, să mergi la malul mării, să intri în apa”. Bineînţeles, marea este un element magnific, căruia Dumnezeu i-a dat mari puteri, dar asta nu e un motiv să vă plimbaţi de colo colo pe plaje, ca toţi indivizii aceia fără căpătâi care stau acolo întinşi ore întregi. Ce poate să iasă bun din această activitate? Nimic, din contră, veţi ameţi, vă veţi moleşi.

Din moment ce aveţi un scop, un ideal pe care vreţi să-l atingeţi, trebuie ca cel puţin câteva zile cât sunteţi aici să vă consacraţi acestuia complet, să nu staţi cu un picior aici şi unul în altă parte, că nu din bifurcaţia asta o să vă alegeţi cu cine ştie ce rezultate. După acestea, dacă va face plăcere, n-aveţi decât să faceţi baie cât poftiţi; dar aici, cel puţin, încercaţi să vă faceţi un mic refugiu pentru

a vă regăsi şi pentru a avea, în sfârşit, o mică discuţie cu lumea divină. Să nu vă închipuiţi că eu nu văd ce se petrece: în momentul în care trebuie să vă concentraţi, să meditaţi – mulţi sunt distraţi, gândul li se plimba aiurea.

Este deci preferabil să vă lăsaţi complet impregnaţi de ceva care e nou şi dacă aveţi chiar aşa de multă nevoie să faceţi baie, bine, duceţi-vă, dar alegeţi, cel puţin, un loc unde nu e nimeni. Dacă vă amestecaţi cu toată droaia asta de oameni care nu are niciun ideal spiritual şi care nu sunt preocupaţi decât de dorinţele şi poftele lor, atunci absorbiţi tot ceea ce degaja ei ca emanaţii fluidice şi nu în felul acesta veţi reuşi să vă purificaţi şi să vă eliberaţi. Bineînţeles – dacă aţi fi destul de rezistenţi, dacă aţi fi capabili să nu cedaţi, dacă aţi putea transforma impurităţile pe care la primiţi – atunci aţi putea face ce doriţi. Dar voi sunteţi slabi, vă lăsaţi influenţaţi şi când vă întoarceţi aici găsiţi totul fad, sărac, lipsit de interes. În timp ce acolo, pe plajă, e lume, e agitaţie, e zgomot – cel puţin e interesant! Şi atunci, dacă sunteţi slabi, mai bine rămâneţi aici, căci nu numai că vă veţi lăsa influenţaţi, dar revenind aici veţi influenţă şi pe alţii, care nu sunt cu mult mai rezistenţi decât voi.

Deci, înţelegeţi-mă bine, dacă mergeţi să faceţi o baie în mare, n-am nimic împotrivă, apa e un element divin, dar încercaţi să alegeţi un loc unde să fiţi liniştiţi, unde să puteţi comunica cu soarele, cu Creatorul, cu Mama Divina şi revenind aici, veţi putea revărsa asupra fraţilor şi surorilor întreaga prospeţime şi puritate pe care le-aţi primit. Dar dacă vă duceţi pe plajă ca să ne aduceţi toată ambianta învechita de care tocmai vrem să ne debarasăm, ei bine, asta nu e prea bine.

În fiecare zi încerc să vă pregătesc cele mai bune condiţii pentru ca să executaţi în cel mai bun mod aceasta muncă de regenerare, vă dau din plin toate indicaţiile de care aţi putea avea nevoie, dar voi nu-i vedeţi folosul, vreţi să trăiţi tot conform vieţii voastre trecute, căci aici vă simţiţi apăsaţi. Dumnezeule, ce greu e să schimbi natura omenească! În permanenţă aţi vrea să reluaţi vechile

noţiuni, vechea viaţă şi apoi vă întrebaţi de ce nu reuşiţi să vă rezolvaţi problemele… Ei bine, din cauză că vă întoarceţi neîncetat spre vechea viaţă, şi vechea viaţă nu vă poate aduce soluţii eficace, aceasta trebuie s-o marcaţi undeva. Nu aşteptaţi nimic, nu speraţi nimic de la viaţa dinainte. E chiar atât de greu să trăiţi o viaţă nouă? Eu găsesc că e lucrul cel mai uşor, cel mai agreabil, nu trebuie să faci niciun efort, cealaltă viaţa e pentru mine mai dificilă.

Să nu vă aşteptaţi, deci, să vă prezint alte subiecte decât cele privitoare la viaţă nouă, cum să trăiţi această viaţă nouă. Dacă subiectele acestea nu vă plac, duceţi-vă în altă parte să găsiţi ceea ce vă interesează, căci de la mine veţi auzi mereu acelaşi subiect: noua viaţă – cum s-o respiraţi, cum s-o mâncaţi, cum s-o beţi şi cum s-o radiaţi, căci aceasta reprezintă ce e mai important şi la aceste aspecte m-am oprit. Numai trăind această viaţă nouă vi se vor dezvălui, într-o bună zi, toate celelalte ştiinţe. Da, în cele mai mici acte ale vieţii de zi cu zi veţi putea vedea corespondente cu astrologia, alchimia, cu Kabbala, cu magia. În respiraţie veţi găsi astrologia, în nutriţie alchimia, în vorbă şi gest magia, şi în gândire Kabbala. Învăţaţi deci cum să mâncaţi, cum să respiraţi, cum să acţionaţi, cum să gândiţi şi veţi poseda bazele acestor patru ştiinţe fundamentale. Le veţi înţelege chiar mult mai profund decât acei ce le studiază într-o manieră intelectuală.

Aşteptaţi tot timpul ca eu să fiu acolo să vă învăţ câte ceva. Nu, nu speraţi să învăţaţi mare lucru de la mine, viaţă nouă pe care o veţi trăi aici va fi cea care vă va instrui. Eu nu fac altceva decât să vă trag spre această viaţă nouă. Adevăratul Maestru ea este, un Maestru incomparabil.

Câţi fraţi şi surori n-am văzut eu în Bulgaria, stând în faţa uşii Maestrului Peter Deunov şi aşteptând totul de la el: să-i transforme, să-i vindece, fără ca ei înşişi să facă ceva. Şi când a plecat pe cealaltă lume, ei erau cei mai dezamăgiţi, căci nu avansaseră niciun pas, nu învăţaseră

nimic. Petrecuseră ani întregi suspendaţi la uşa Maestrului, crezând că în felul acesta vor obţine tot, dar nu obţinuseră nimic. Maestrul, care a văzut asta, îi avertizase.

Dar încearcă să aduci lumina în capul oamenilor, când ei au o idee pe care nu vor s-o abandoneze! Să stimezi, să respecţi un Maestru e una, dar să aştepţi să facă totul în locul tău, e alta. Trebuie să vă puneţi pe lucru şi în momentul acela toate bogăţiile spirituale ale Maestrului vostru vor începe să curgă spre voi, şi chiar toate entităţile lumii invizibile care vor vedea eforturile voastre, vor veni să vă ajute. Dar în primul rând trebuie să munciţi pentru a face să apară toate posibilităţile voastre.

Activităţile voastre se bazează pe o cunoaştere în privinţa dezvoltării armonioase şi echilibrate a tuturor aptitudinilor în om – şi sunt atâtea! Ieri, un frate nou a venit să mă vadă şi mi-a zis: „Îmi dau seama că până acum voiam să trăiesc o viaţă individuală, egoistă, inutilă şi ca asta nu era viaţa adevărată. Acum m-am decis să trăiesc în colectivitate, în Fraternitate, o viaţă universală, o viaţă divină”. Bravo, i-am răspuns eu, acum vei avea toate condiţiile să progresezi.

Şi un alt frate mi-a mai zis: „Ce minunat este tot ceea ce se petrece aici, tot ceea ce ne revelaţi! Cu greu poţi să-ţi imaginezi că exista pe pământ un astfel de loc. Dar, (căci exista un dar...) când mă gândesc că mă voi înapoia să-mi reiau lucrul în mijlocul unor oameni care duc o viaţă dezordonata şi haotica (nu am să spun ce profesie are, doar că are legătură cu domeniul secolului) mă întreb ce rost are să-ţi transformi viaţa. Întrucât eşti obligat apoi să reîncepi să trăieşti ca înainte, de ce să mai încerci să schimbi ceva?” L-am privit şi i-am spus: „Ceea ce îmi spuneţi aici îmi arată că nu aţi înţeles încă utilitatea şi eficacitatea învăţământului nostru. Căci învăţământul, tocmai, va da criterii şi metode pentru a putea înfrunta toate condiţiile dificile ale vieţii. În timp ce fără învăţământ vă lăsaţi târâţi în oceanul tuturor agitaţiilor şi pasiunilor umane şi veţi fi înghiţit. Atâta timp cât oamenii gândesc ca

dumneata, e normal să nu aibe chef să înveţe, nici să se transforme". Era mirat, pentru el era o descoperire.

Viaţa e grea, căci suntem în permanenţă tentaţi şi solicitaţi de tot felul de lucruri. Dar asta nu înseamnă că suntem obligaţi să capitulam! De aceea e preferabil să ne instruim şi să ne exersam pentru a putea învinge orice, să putem depăşi orice. Evident, pentru a reuşi, trebuie să ai o filosofie, trebuie să ai un ideal înalt şi trebuie să ai un Maestru. Atâta timp cât trăiţi fără un sistem, fără ideal şi fără Maestru, sunteţi aruncaţi în dreapta şi stânga, la discreţia tuturor împrejurărilor. Ca să fiţi la adăpost, trebuie să vă agăţaţi de ceva elevat şi astfel, în momentul în care se vor năpusti spre voi valurile acestui ocean dezlănţuit al pasiunilor umane, voi vă veţi menţine deasupra, nu veţi fi luaţi de valuri. Vă plângeţi că vă simţiţi deprimat, abătut, fără inspiraţie… dar cine e de vină că aţi rămas prea jos? Vi s-au dat scări, vi s-a dat o cărare, un loc unde puteţi fi în securitate, de ce nu va căţăraţi?

Aşa că, dragii mei fraţi şi surori, mulţumiţi Cerului ziua întreagă pentru condiţiile bune pe care vi le-a dat. V-a retras din zgomot, fum, praf şi v-a adus aici să vă deschideţi, pentru a comunica, în sfârşit, cu lumina. De ce aţi vrea să vă întoarceţi iar la vechea viaţă?

În dimineaţa asta, când am sosit la Rocher pentru răsăritul soarelui şi când v-am salutat, am rămas stupefiat: niciodată nu v-am văzut atât de deschişi, de expresivi… dar ştiţi, toţi, fără nicio excepţie! Ce fericire pentru mine! Este, fără îndoială, consecinţă micii mele discuţii de ieri asupra schimburilor conştiente, luminoase, pe care trebuie să învăţaţi să le aveţi între voi, când vă întâlniţi, când va salutaţi… Dar am fost uluit să constat că le-aţi pus imediat în practica: toate fetele voastre erau luminate, radiante. Cum aţi putut produce atât de repede o astfel de schimbare?

În realitate, fiinţă omenească are posibilităţi a căror întindere nu o poate nici ea însăşi măsură, dar când începe să devină conştientă de ele şi când doreşte să le manifeste, aceste posibilităţi apar. În dimineaţa asta v-aţi hotărât să

fiţi conştienţi, să puneţi mai multă viaţa, mai multă dragoste şi mai multă lumină în privirea voastră, în XXX vostru – şi aţi reuşit. Veţi spune: „Dar aceasta este oare chiar atât de important?” Da, voi veniţi aici pentru a înţelege cele mai mici detalii ale vieţii zilnice: acte, gesturi, vorbe, toate lucrurile pe care le faceţi zi de zi şi despre care nimeni nu v-a învăţat vreodată.

Când mergeţi pe strada şi în magazine, când luaţi trenul sau metroul, nu vedeţi decât chipuri crispate, mohorâte, revoltate. Ei bine, nu e un spectacol prea frumos! Şi chiar dacă tu însuţi n-ai niciun motiv să fii trist sau nefericit, doar prin faptul că ai trecut pe acolo şi eşti influenţat: şi atunci ajungi la lucru sau te întorci acasă deprimat şi transmiţi proasta ta dispoziţie colegilor sau familiei tale. Iată ce viaţa deplorabila îşi crează în permanenţă oamenii unii altora. Credeţi că nu e important să prezentaţi tuturor celor pe care îi întâlniţi o figură deschisă, surâzătoare, frăţească?

Evident, problema care se pune este să învăţaţi cum să faceţi să dureze stările bune pe care aţi reuşit să le creaţi în voi. Şi pentru a reuşi, iată un adevăr esenţial: din momentul în care aţi reuşit să trăiţi o singură secunda divină, deja eternitatea s-a strecurat în această secundă. Aţi tras un clişeu şi pe acest clişeu va trăi veşnic. Este valabil atât pentru bine cât şi pentru rău.

Când aţi trăit odată o stare de armonie, de plenitudine, deja v-aţi creat un clişeu magic şi el va rămâne în voi, acolo, de neşters. „Şi atunci, veţi spune voi, de ce starea asta nu se menţine? În momentul următor mă simt neliniştit, descurajat, de ce?” Pentru ca viaţa este o curgere continua, momentele se succed şi voi nu ştiţi să rămâneţi pe aceleaşi amprente pentru că nu sunteţi destul de vigilenţi, vă lăsaţi târâţi de alte idei, de alte sentimente, de alte activităţi, şi în felul acesta vin alte clişee care îl înlocuiesc pe primul.

Ceea ce trebuie deci să ştiţi e ca amprentele stărilor pe care le-aţi trăit rămân undeva în voi, aranjate ca discurile sau ca benzile magnetice în discoteca voastră. În

ziua când vă amintiţi că era acolo o voce minunata care cânta arii celeste, puteţi scoate acel disc, şi îl puneţi pe aparat şi iată-vă din nou captivat, prins de vraja: regăsiţi aceeaşi stare. Trebuie să aveţi grijă chiar să o faceţi; trebuie să revedeţi, să reascultaţi toate aceste imprimări divine.

Păstraţi cu mare grijă toate stările bune pe care le-aţi trăit şi încercaţi să le retrăiţi, cât mai des posibil şi chiar să nu le trăiţi decât pe acelea. Veţi spune: „Dar cum o să reuşesc asta niciodată!” Ba da, mai târziu mă veţi înţelege, când vă veţi obişnui să obţineţi în voi reîmprospătarea aceloraşi stări de conştiinţa armonioase, divine, veţi înţelege că e posibil. Bineînţeles, în viaţa eşti deseori tulburat, tracasat, dar, credeţi-mă, cu toate astea se pot stabili, menţine şi salva aceste stări superioare de conştiinţă. Dacă vă obişnuiţi să fiţi vigilenţi pentru a menţine o atenţie constant îndreptata asupra lumii divine, veţi vedea că nimic nu va reuşi să vă zdruncine un timp îndelungat. Evident, unele evenimente ne pot tulbură profund, nu neg asta: o veste proastă, o boală, un accident... Dar dacă v-aţi obişnuit să menţineţi în voi stările bune, veţi depăşi aceste tulburări mult mai repede, pentru că veţi fi înţeles că Dumnezeu a dat spiritului atotputernicia.

Din păcate, oamenii nu sunt educaţi în sensul acesta. Ei consideră normal să părăsească o stare bună de conştiinţa pentru a se scufunda din nou în dezordine, pentru a suferi şi a face şi pe alţii să sufere în jurul lor. În loc să caute un centru imuabil în ei înşişi şi să facă eforturi pentru a rămâne acolo, ei trăiesc implicaţi în ceea ce se schimba, în ceea ce variază, se lasă în permanenţă impresionaţi de lumea exterioară, ca nişte copii. De aceea sunt vulnerabili, şi nu pot niciodată să ţină situaţia în mână. Este necesară refacerea în acest sens a întregii educaţii. Cei care au început, simt ca, orice li s-ar întâmpla, rămân stabili, în timp ce ceilalţi, la cea mai mică neplăcere, sar de pe sine şi iată-i la pământ.

Păstraţi deci cu sfinţenie şi cât mai mult timp posibil

tot ceea ce aţi trăit divin, căci fiecare moment pe care l-aţi trăit este etern, îl puteţi regăsi, s-a imprimat în voi, nimeni nu vi-l poate lua. Haideţi, căutaţi-l e acolo.

Dacă vă vorbesc astăzi astfel, este pentru ca în dimineaţa asta am fost încântat de ceea ce aţi reuşit să obţineţi. Şi atunci m-am gândit: „Dacă nu le spun nimic, ştiu eu ce se va întâmpla: de mâine nu va mai rămâne nicio urmă din starea aceasta celesta, îi vom vedea devenind iar ca la început, în timp ce ar putea rămâne mereu dilataţi, frumoşi, fericiţi şi ar putea aduce această fericire tuturor celor ce îi înconjoară.

Uite, începeţi deci cu începutul. Şi care este acest început? Înseamnă să fii treaz, conştient, vigilent, atent, să păstrezi cu sfinţenie tot ce ai simţit ca fiind divin şi mai ales să nu spui: „O, a fost doar o iluzie!” Oamenii sunt ciudaţi, tot ceea ce este frumos, cred că e o iluzie, în timp ce nenorocirile, durerile, catastrofele, astea sunt o realitate! Ei bine, nu – pentru mine singură realitate este tot ce este bun, frumos, divin. Tot restul nu e decât iluzie.

De ce trebuie să povestim celorlalţi numai ce e urât şi trist? Oamenii merg peste tot cu micile lor nenorociri. „Mă doare aici, îmi lipseşte asta…” De ce să zăboviţi în permanenţă la tot ceea ce vă lipseşte şi niciodată la ceea ce aveţi? Trebuie ca Fraternitatea noastră să devină unică în lume. Când vor vedea dragostea şi lumina care emana din chipurile voastre, cei care vor veni aici la Bomfin vor fi uluiţi. Fără să trebuiască să le vorbiţi, le va fi de ajuns să vă vadă ca să spună: „O, înţeleg, înţeleg…” şi imediat, ei înşişi vor intra în viaţa cea nouă.

Deci, de acum înainte, încercaţi să acţionaţi în acest sens. Minţiţi chiar puţin, dacă trebuie, spunând că totul merge bine şi surâdeti chiar dacă nu aveţi niciun chef să surâdeti: oricum o să faceţi mult mai bine decât să-i fulgeraţi pe ceilalţi cu privirea pentru a arăta cât de rău dispus sunteţi. Este pe deplin permis să învăţaţi să minţiţi în acest sens.

Articol XI. Cap. 10 – Daţi fiecărei activităţi o dimensiune universală

În Fraternitate, avem obiceiul de a medita împreună, dar şi de a cânta împreună, de a lua masa împreună, de a face unele exerciţii împreună. De ce? Pentru că învăţământul nostru aduce metode noi pentru ca oamenii să înveţe să trăiască mai înfrăţiţi, aprofundând din ce în ce mai mult conştienţa universalului. Căci ceea ce lipseşte cel mai mult, chiar în învăţămintele spiritualiste, este dorinţa de a trăi o viaţă colectivă, frăţească. La ei, ceea ce predomina este intelectul, acumularea de cunoştinţe şi de puteri de care sunt atât de mândri dar ei sunt în permanenţă separaţi, izolaţi; nu se simte o adevărată dragoste între ei. Aici, din contră, încercam să creăm căldura între noi şi să ne apropiem. Deja, cântând împreună, se face enorm pentru a vibra la unison, pentru a ne acordă, pentru a ne armoniza… (vezi „Cântatul în cor" cap IV din „Credinţă artistică şi creaţia spirituală" – colecţia izvor Nr. 223). Vibraţiile, aurele tuturor fraţilor şi surorilor se unesc şi crează cele mai bune condiţii pentru venirea unor entităţi luminoase, care aduc vibraţiile lor. De aceea este atât de important să cântăm împreună, aşa cum o facem noi înainte de masa, pentru că spiritele de sus să vină să asiste la acest moment sacru, când noi trebuie să intrăm, prin hrana, în comunicaţie cu trupul şi sângele lui Cristos.

Când suntem împreună dimineaţa, la răsăritul soarelui său în sala, pentru a medita, pentru a ne ruga, în aceste ocazii se crează între noi o unitate. Mulţi vor spune că ei nu vor unitate, ca ei vor să fie diferiţi de ceilalţi, separaţi de ceilalţi… Bine, să facă ce doresc, dar ei trebuie să ştie că se îndreaptă spre moarte. În realitate, noi suntem cu toţii construiţi după un model unic: avem nevoie să înţelegem, avem nevoie să iubim, avem nevoie să creăm. Oamenii ignoranţi sunt cei ce au inventat această filosofie dăunătoare, după care trebuie să fim toţi diferiţi, „originali"… adică, dezechilibraţi, nebuni! Nu, Inteligenta cosmica ne-a creat pentru a beneficia toţi de putere, de lumina, de frumuseţe, de bucurie. Şi pentru asta trebuie să ne apropiem tot timpul unii de alţii, nu aici, fizic, ci să ne

apropiem sus, în lumea sufletului şi spiritului unde se afla originea noastră – şi asta e ceea ce facem în timpul meditaţiei.

Aceste momente de armonie, de linişte sunt pentru mine cele mai frumoase. Bineînţeles, pot să meditez şi singur acasă la mine. Când suntem împreună, în această ambianta fraterna, fiecare aduce câte ceva şi ceea ce aduce fiecare e diferit. Să spunem, dacă vreţi, că este un fel de „han spaniol”. Ştiţi cum e: nu este nimic pe masa şi oamenii mănâncă ce au adus. Aici e acelaşi lucru, nu în planul material, bineînţeles, ci în planul spiritual fiecare aduce un produs, un fruct din grădina sa, din câmpul său, din sufletul său ca un fluid, o emanaţie, o calitate care poate fi gustată de toţi. În loc să rămână doar cu ridichile sau roşiile sale – simbolic vorbind – pentru ca el nu le cultiva decât pe acestea, fiecare mănâncă de toate, pentru ca alţi drăguţi de fraţi şi surori aduc alte fructe: răbdarea, blândeţea, forţa, sănătatea, dragostea, tandreţea, puritatea, inteligenta, credinţa, speranţa… ai cu ce te desfăta!

Iată secretul Fraternităţii. Dacă rămâneţi singuri veţi rămâne în sărăcie, în timp ce în Fraternitate, exista abundenta şi gustaţi din toate. Chiar atunci când sunteţi descurajat, văzând mutriţe mai vesele, mai senine, veţi primi ca parte a voastră câteva particule din pacea, din veselia lor şi veţi prinde din nou curaj. Dacă rămâneţi singuri, niciodată nu vă puteţi îmbogăţi şi chiar veţi săraci, pentru ca cel care nu se îmbogăţeşte, sărăceşte. În timp ce în viaţa colectivă, în viaţa frăţească, se câştiga enorm şi fiecare câştiga; Cerul este cel care distribuie toate aceste bogăţii prin intermediul bărbaţilor şi femeilor. Când aţi înţeles aceasta nu va mai puteţi lipsi de Fraternitate.

Pentru mine e clar: chiar dacă pot să mă rog şi să meditez singur acasă, prefer să o facem împreună. Şi voi? Aveţi oare aceeaşi senzaţie ca şi mine… Da, simt ca şi voi aţi înţeles că fericirea voastră se afla în această atmosferă a Fraternităţii, ca numai aici înfloriţi, deveniţi mai liberi. Mulţi nu vor să vină într-o Fraternitate pentru că le e

teamă că-şi vor pierde originalitatea, libertatea lor. Nu, în lumea obişnuită îţi pierzi libertatea. Stai acolo să-i urmezi pe ceilalţi, să te ciorovăieşti cu ceilalţi, să fii nefericit ca ceilalţi, în timp ce aici este extraordinar; prin acceptarea acestei vieţi colective deveniţi încă mai liberi şi mai independenţi; din ce în ce mai mult vă regăsiţi, vă redresaţi şi înţelegeţi că sunteţi formidabil echipaţi pentru acţiuni minunate pentru binele lumii întregi.

Să lucrezi singur şi numai pentru tine, aceasta este vechea învăţătura care trebuie înlocuită. Bineînţeles, fiecare trebuie să lucreze individual, dar pentru binele colectivităţii, pentru ca o colectivitate trebuie să fie formată din indivizi perfecţi. De altfel, din acel moment ea nu se mai numeşte colectivitate, ci fraternitate. Colectivitatea nu înseamnă încă fraternitate. O colectivitate poate să fie o mare cantitate de persoane care trăiesc şi muncesc în acelaşi loc, într-o şcoală, într-o întreprindere, într-un sat, într-un oraş... Dar aceste persoane nu formează numai din acest motiv o fraternitate: ele nu se cunosc, poate nici nu se iubesc, în timp ce o fraternitate este o colectivitate unde domneşte mai multă dragoste, căldura, întrajutorare, coeziune, unde fiecare individ munceşte, conştient, pentru binele tuturor. Trebuie deci să distingem trepte: viaţa individuală în care omul munceşte singur, separat, izolat, aplecat asupra lui însuşi; viaţa colectivă în care indivizii se grupează pentru că au înţeles s-o facă dar fără să se cunoască şi fără să se iubească, şi, în sfârşit, viaţa frăţească, universală.

Fraternitatea Alba Universala aduce o nouă filosofie care, bineînţeles, nu respinge acest vechi ideal al perfecţionării individuale, dar îi da un nou sens: să servească exclusiv perfecţionării colectivităţii.

Să luăm numai exerciţiile noastre de gimnastică: făcând aceste exerciţii, cu toţii împreună noi formăm o putere colectivă formidabilă. Fiecare gest multiplicat de sute de fraţi şi surori este o forţă, o undă care se propagă şi se reflecta în minţile oamenilor din lumea întreagă. Cu cât suntem mai numeroşi şi cu cât facem aceste exerciţii

cu conştiinţa de a crea curenţi de dragoste şi armonie, cu atât sunt mai multe valori benefice care se revărsa asupra umanităţii întregi. Iată ceea ce trebuie să înţelegeţi.

Vă credeţi îndepărtaţi, separaţi, unii de alţii. Nu, e o iluzie. Chiar dacă nu vedeţi nimic, tot ceea ce faceţi se reflecta undeva în domeniul eteric, subtil. Sunteţi legaţi de membri familiei voastre şi ai societăţii şi când progresaţi, bogăţiile şi bunurile pe care le primiţi se reflectă asupra tuturor fiinţelor de care sunteţi legat, pentru ca atunci când avansaţi, avansează şi ei. Poate ca nici nu-şi dau seama de asta dar Cerul vede că datorită vouă progresează şi ei. La fel se întâmplă dacă începeţi să vă închideţi, să alunecaţi: tot cei care sunt legaţi de voi suferă din cauza voastră influenta nefasta. În felul acesta sunt antrenate fiinţele spre Cer sau spre iad. Ei da! Suntem responsabili, dar acestea sunt legi pe care oamenii nu le cunosc şi această ignoranţă este cauza multor nenorociri. Dacă vreţi să fiţi utili, să ajutaţi toată umanitatea, chiar şi animalele, plantele, arborii trebuie să vă ridicaţi spiritual, căci antrenaţi astfel cu voi spre înălţimi întreaga creaţie iar lumea invizibilă vă va recompensa pentru ca aduceţi binecuvântări asupra tuturor fiinţelor. Dar temeţi-vă dacă le veţi antrena pe calea greşită!

Iată, vi s-au dat mijloace fantastice. De voi depinde să ştiţi să le folosiţi pentru evoluţia voastră şi cea a lumii întregi. Dacă aveţi ca ideal să trăiţi o viaţă cu adevărat plină de sens, totul va fi diferit. Atâta timp cât nu aveţi acest ideal, forţele şi energiile din voi nu sunt orientate şi totul se desfăşoară în dezordine. Priviţi viaţa majorităţii oamenilor. Ce dezordine, ce haos! Dacă vreunii din ei au un ideal, în majoritatea cazurilor este acela de a se îmbogăţi, de a avea glorie, de a-i domina pe ceilalţi. Dar asta nu se numeşte ideal! Bineînţeles, viaţa acestor inşi este mult mai frapanta decât viaţa celor care sunt moi, obosiţi, fără vlagă; poţi face romane şi filme povestindu-le existenta! Da, ce aventuri pasionante! Cum au trădat ei un prieten, cum au eliminat un rival şi au profitat de victoria lor… Dar cerul îi va pedepsi de a se fi servit de forţă şi de

calităţi date de el pentru a-şi satisface tendinţele lor egoiste spre plăcere şi dominaţie.

Este o activitate magica pe care puteţi să o faceţi datorită tuturor activităţilor pe care le practicam în comun. Discipolul Fraternităţii Albe Universale trebuie să înveţe să nu rămână niciun moment fără să practice o activitate salutara pentru el însuşi şi pentru lumea întreagă. Datorită acestei activităţi pe care o facem noi, mii de persoane încep acum să împărtăşească ideile noastre de fraternitate, de universalitate. Aţi remarcat-o şi voi, ideile noastre se propagă; începem să le găsim peste tot: în ziare, la radio, la televiziune şi chiar în unele discursuri ale oamenilor politici. Până nu demult nu exista nimic din toate acestea şi chiar unii îşi băteau joc de ideile noastre dar Fraternitatea trimite unde peste tot în lume şi minţile care sunt pregătite le captează. E o muncă gigantică, cea pe care o facem noi pentru binele întregii umanităţi.

cuprins

Cap. 1 – Unele precizări asupra termenului de sectă 1
Cap. 2 – Nicio biserică nu este veşnică 3
Cap. 3 – Să căutăm spiritul în spatele formelor 3
Cap. 4 – Reînscăunarea bisericii sfântului Ioan 3
Cap. 5 – Bazele unei religii universale 3
Cap. 6 – Marea fraternitate alba universala 3
Cap. 7 – Cum să lărgim noţiunea de familie 3
Cap. 8 – Fraternitatea – o stare superioară a conştiinţei 3
Cap. 9 – Congresele frăţeşti din Bonfin 3
Cap. 10 – Daţi fiecărei activităţi o dimensiune universală 3